SERKAN ÜNVER

VEFA

BİR MATEMATİKÇİNİN
GÖZÜNDEN DÜŞENLER

Öykülleştirilmiş Kişisel Gelişim

SERKAN ÜNVER

VEFA

BİR MATEMATİKÇİNİN GÖZÜNDEN DÜŞENLER

Yayın Numarası:
102

vaveyla

Vefa

Yazar: Serkan ÜNVER
Türü: Öyküleştirilmiş Kişisel Gelişim
ISBN: 978-625-7946-52-0

1. Baskı: Nisan 2022
Toplam Baskı: 250 Adet

Yayın Yönetmeni: Ümit DAĞCI
Düzeltmen: Pınar DOLUDENİZ
Grafik Tasarım: CEM ŞAHİN

Vaveyla Yayıncılık San. ve Tic. LTD. ŞTİ.
Tunahan Mah. 204 Sokak No:11 Yüksel Sitesi C Blok D:2
Eryaman - Etimesgut/Ankara
Sertifika No:40852
☎: 0532.219.08.72
✉: vaveylayayincilik@gmail.com

© Bu kitabın her hakkı saklıdır. Yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz, kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılamaz.

Baskı: Bilofset Basım Yayın Matbaa Hiz. San. Tic. LTD ŞTİ
Zübeyde Hanım Mah. Tesviyeci Cad. No:7/5
Altındağ/Ankara Sertifika No: 46767

VEFA

Serkan ÜNVER

varyla

Bu kitap, aileleri; ebeveynliklerini sorgulamaya, mesleğe yeni başlayan öğretmen adaylarını öğretmenlikle ilgili bilgi sahibi olmaya, mesleki yaşantılarında yol almakta olan öğretmenleri yol haritalarını belirlemeye, öğrencileri ise öğretmenleri ve ebeveynleri ile ilgili empati yapmaya yönlendirmek için kaleme alınmıştır.

Ön Söz

Farkında olmadan büyüdüm. Bir baktım ki öğretmen olmuşum. Hem de zorlandığımı daha doğrusu zor öğrendiğimi düşündüğüm bir ders olan matematik dersinden.

"Hangi mesleği yapmayı düşünüyorsun?" diyenlere verdiğim farklı cevaplar oldu ama bu cevapların hiçbiri öğretmenlik değildi. Sanırım bunun sebebi, zamanın içinde mücadelemizi verirken ve gelişirken kendimizi tanıma evremizin verdiği erken yaşlardaki hafif pembe hafif aklı havada düşünce tarzı idi.

Yaş aldıkça ve eğitim yaşantımda ilerledikçe gördüm ki insanlara bilmedikleri ya da anlamakta zorlandıkları herhangi bir konuyu aktarmak; biraz genetik, biraz biyolojik, biraz yetenek, biraz gözlem, biraz merak, biraz bilgi ve biraz da duygu bileşenlerinden oluşuyor. Bu bileşenlere sahip ve öğretmen diploması almış şahıs ise idealist öğretmen kategorisine giriyor.

Ne anlattığınızın bir önemi yok. Yemek tarifi de verebilirsiniz yol tarifi de yapabilirsiniz. Eğer yukarıdaki bileşenler sizde mevcudiyet gösteriyorsa siz iyi bir anlatıcısınız demektir.

Bu kitapta; iyi anlatıcıların ve idealist öğretmenlerin bulunduğu bir ailede yetişmiş, sosyal hayatında da aynı etkilere maruz kalmış biri olarak hayatıma girmiş, örnek aldığım tüm öğretmenlerime teşekkürlerimi kendi yöntemimle anlatmak istiyorum. Kitaptaki hikâye, yaşadığım gerçek olaylardan esinlenerek isimleri, zaman ve mekânları değiştirilip kişisel hak ve özgürlüklere zarar vermeden hikâyelerin gerçek kahramanlarının da rızasını alınarak tarafımca kurgulanmıştır.

İçerisinde insan unsurunu barındıran her öğe, temel iletişim ilkelerine dayanıyor aslında. Gözlemlerimiz ve karşımızdaki kişiye gösterdiğimiz ilgi, ilişkilerimizde kurduğumuz bağların kuvvetini belirliyor. Mesleğimiz, yaşımız, cinsiyetimiz ve yaşam tarzımız ne olursa olsun iletişim becerilerimiz, gösterdiğimiz ilgi ve emeğimiz sonucunda açan bir çiçek gibi yeşertiyor ilişkilerimizi.

TEŞEKKÜR

Önce anne ve babamızı, sonraları da kendimizi ve çevremizi gözlemleyerek yol aldığımız gençlik yıllarımızda, henüz içimiz ile dışımız aynı saflıktayken oturduğumuz sıralarda bizi gözlemleyen öğretmenlerimiz vardır. Yüreğimizin içini görürler, içimizi okurlar. Bazen konuşarak bazen bakışlarıyla, bazen de davranışlarıyla hizaya getirirler bizi. Yüreğime dokunan tüm öğretmenlerime teşekkür ederim.

Çocuklarına eğitim verdiğim süre içerisinde ve sonrasında da yapıcı davranışlarıyla bana katkı sağlayan velilerime ve bu yolda birlikte yürürken kendilerinden çok şey öğrendiğim öğrencilerime teşekkür ederim.

Tanıştığımız ilk günden beri her zaman yanımda olan eşim Yasemin Ünver' e hayatıma kattıklarından dolayı teşekkür ederim.

Ve

Hayattan yaş aldıkça öğretilerinin kıymetini daha da iyi anladığım değerli insan; dedem Ahmet Güllik'e teşekkür ederim.

"Gazi Üniversitesi! Sen mi büyüksün? Ben mi büyüğüm?" diyerek başladığım okulum. Vallahi sen büyükmüşsün. Oku oku bitmek bilmedin. Çok çektirdin bana çok..."

Liseyi iki buçuk yılda bitirdim. Şu an liseden mezun olabilmek için dört yıl okula gitmek gerektiğini düşününce insan kendini oldukça özel hissediyor. Yetenekli veya parlak zekâya sahip bir öğrenci olduğumu düşünebilirsiniz. Ancak durum sandığınız gibi değil. "Kredili sistem" adı verilen bir sistem sayesinde lisede okuyan her öğrenci, geçtiği dersin haftalık ders saati sayısını kredi hanesine yazdırıyor sonuç olarak da toplaması gereken kredi limitine ulaştığında da iki buçuk yılda mezun olabiliyordu. Önceleri kısa sürede mezun olmanın büyük avantaj olduğunu düşünüyordum. Zaman ilerledikçe tüm müfredatı iki buçuk yıla sığdırabilmek için derslerin jet hızıyla işlenmesi gerektiğini bunun sonucunda da ciddi konu eksikliklerimin olduğunu fark ettim.

Bu kadar eksiğim varken üniversite sınavını kazanamayacağımı anlayıp sonraki sene için hazırlık yapmaya başladım.

Her şeyi neredeyse baştan öğrenerek geçirdiğim bir yılın ardından Gazi Üniversitesi Matematik Bölümünü kazandım.

Üniversiteyi kazanmıştım ama temel eksiklerim ve matematik bölümünün bana tahminimden daha ağır gelmesi sonucu başlarda oldukça zorlandım. Tam okula ve derslere

alıştım derken okulun daha ikinci yılında beklemediğim bir şekilde çalışma hayatına atılınca zamanında bitirebilmek için üst düzeyde çaba harcadığım okulumu iki sene uzatmak zorunda kaldım. Ancak üniversitede okurken aynı zamanda çalışıyor olmam, iş tecrübesi olarak arkadaşlarımın önünde olmamı sağladı. Arkadaşlarımın çoğu özel kurumlarda stajyer olarak çalışıyorken ben sınıflarda ders anlatıyor, yayın yazıyordum. Kariyer basamaklarını üçer beşer tırmandığım gençlik yıllarımda gerçekten emek verdiğim ve para da kazandığım özel sektör dışında başka bir yerde çalışmak istemedim. Bu nedenle devlet okullarında öğretmenlik yapmak için girişimde bulunmadım. Ne kadar doğru yaptım bilmiyorum ama öğrenci çeşitliliği ve sınıf içinde kendimi mesleki anlamda daha özgür hissetme duygusundan dolayı özel dershane ve okullarda çalışmaktan kopamadım. Yıllar içinde zümre başkanlığı, yöneticilik, yayın sorumlusu, dershane kurucusu, eğitim danışmanlığı gibi görevlerde bulundum. Hâlâ özel kurumlarda kurumlarda ders vermeye ve yöneticilik yapmaya, özellikle son zamanlarda eğitim seminerleri vermeye, devam ediyorum.

Bu kitapta yüreğine dokunmayı başarabildiğimi düşündüğüm Onur'un hikâyesine şahit olacaksınız.

Sınırlarını zorlayan insan için gelişim kaçınılmazdır.

Serkan Ünver

VEFA

Vefasızlar listesini duydunuz mu? Tüm öğretmenler kullanır bu listeyi. Her eğitim yılından sonra bu listeye yeni isimler eklerler. Önceleri ağır gelir listeye isim yazmak. Alışılır sonra yaşama alışıldığı gibi. Zaman ilerledikçe liste uzayıp gider bir nefes uzaklığa.

Sevgi ve tutkuyla işinizi yapıyor olabilirsiniz. Ama iz bırakmak için ötesini yaşamanız gerekir. Bir öğrencinizi diğerinden daha çok sevmekten ya da öğrenci ayrımı yapmaktan bahsetmiyorum. Bazen yaşanmışlıkları ile öne çıkan minik bir yürek görürsünüz. İçinize bir taş oturuverir.

"Bu çocuğu kurtarabilirim." dersiniz ve kolları sıvarsınız. Planlar yapar taktikler geliştirirsiniz. Mesainizin ötesinde emek harcarsınız. Bir de bir de emeklerinizin sonuç verdiğini görürseniz değmeyin keyfinize... ☺

Vefasızlar listesi: Bağ kurmanın ve bilgi aktarımının üzerinde paylaşımlarda bulunduğumuz, özel mesai harcadığımız, hayatlarına özel dokunuşlarda bulunarak birkaç basamak yukarı çıkardığımız öğrencilerin listesidir.

Bu öğrencilerin ortak özellikleri bizleri unutmalarıdır. Genelde de onlarla yoğun olarak görüşürken bir sebepten iletişiminiz kopuverir. Merak edersiniz onları, çabalarsınız ama onlardan haber alamazsınız. Eee ne yapacaksınız?

Yaz listeye bir isim daha...

2005 senesinde çalıştığım kurumda çeşitli grupların matematik ve geometri derslerine giriyordum. Her sınıfta derse odaklanmakta zorlanan, genelde de temel eksikliğine sahip birkaç öğrenciyi tahtaya yöneltmek için duruma göre takım tutmayan, bazen "r" harflerini söyleyemeyen, bazen neredeyse meddah oynayan bir tiyatro sanatçısı oluyordum. Kimisi ne zaman "r" diyecek diye bekler, kimi beni kendi takımını tutmam için ikna etmeye çalışır, kimi "Hocaya espriyle takılsam da anında cevabı yapıştırsa... "diye beni kışkırtmak için uğraşırdı.

Kendimce taktiklerle dersimi herkese aktarmaya çalışıyordum işte.

Sıçrayarak uyandığım bir sabah daha. Bizim müdür gelmiş yine geceden. Aramıza kıvrılmış. Çeneme dayamış ayaklarını kafası annesinin göğsünde. İnsan rüya görürken tekme atar mı yahu? Tatilin son günü yapılır mı bu çocuk? Hiç uğraşamayacağım sabah sabah. Al annen senin olsun. Salonda uyuyacağım. Ama önce ikisini de uyandırmadan yavaşça kalkmam lazım. Yasemin uyanırsa su ister, Emre uyanırsa oyun. Hadi bakalım başlıyoruz. Şu ayağı sabit tutup altından kaydırırsam kendimi bu iş tamamdır. İşte böyle. Size ana oğul iyi uykular. Serkan kaçar.

"Baba!"

Eyvah! Müdür uyandı. Devam et. Duymazdan gel.

"Baba!"

Yakalandık. Teslim olmaktan başka çare yok. Yapacak bir sürü işim var bugün uyumak istiyorum ya bir saatçik daha.

"Efendim oğlum."

"Baba susadım."

"Getiriyorum."

İşte başlıyoruz. Önce suyunu içecek sonra tuvalete gidecek. Ellerini yıkarken biraz suyla oynayacak. Sonra bekle ki tekrar uyusun.

"Al bakalım suyun geldi."

"Hadi iç ve tekrar yat uyu lütfen."

"Çişim geldi."

"Gel bakalım. Suyla oynamak yok bak. Çişini yapıp yatağa gidiyorsun!"

"Hı hı."

"Oh be. Uykudan gözlerini açamıyor. Tamamdır bu iş!"

"Bitti mi?"

"Bitti."

"Hadi hızlıca yıka ellerini bekliyorum."

"Baba üstüm ıslandı."

"Şaka mı bu ya?"

"Altı üstü elini yıkayacaktın. Külotunu ıslatmayı nasıl becerdin? Yine suyla oynadın de mi? Çıkar üstündekileri ben kıyafet getiriyorum."

"Bakma ama!"

"Bakmıyorum tamam çıkar sen."

Arkadaş biraz uyumak istedim. Çok bir şey değil sadece bir saatçik uyku. Külot tamam. Nerede bu tişört? Hah buldum.

"Geliyorum bekle! Al bakalım."

"Ben giyerim. Sen bakma!"

"Tamam. Acele et hadi. Uyuyacağız daha."

"Uykum yok benim."

"Ama söz vermiştin. Yine yaptın yapacağını müdür!"

"O zaman yatağa gidelim kitabını getireyim. Bakarsın biraz. Hadi gel bakalım."

"Benim yatağıma gidelim ama."

"Oğlum şartları neden bu kadar zorluyorsun? Canım benim. Beni kaçınılmaz sona doğru itiyorsun."

"Kitabı boş ver Emre gel benimle. Yasemin! Şişşşş! Yasemin! Annesi bak kim uyanmış? Yasemin!"

"Hı!"

"Yasemin Emre'ye baksan da uyusam biraz daha. Hadi tatlım."

"Serkan ya! Sen kalkmışsın işte. Uykumu niye bölüyorsun? Zaten hor hor uyutmadın gece. Bırakın biraz uyuyayım. Kapıyı da kapatın!"

Yorganı çekip öbür yanına döndü. Öyle bir döndü ki uyandırdım diye yüzüme kroşe indirseydi daha iyi olurdu. En azından biraz acır sonra geçerdi. Şimdi uyusa da uyanınca akşama kadar yüzü asık gezecek, her fırsatta lafı gediğine koyacak. Neyse ya!

O da işe başlayacak gerçi. Ona da diyecek bir şeyim yok. İki öğretmen, ikisi de matematikçi, ikisi de dershaneci olursa böyle olur işte. Uzun yaz tatillerini yapmak güzel oluyor da şu işe başlamadan önce insanın üstüne çöken huzursuzluk yok mu? Adamı geriyor. Yasemine de diyecek bir şeyim yok. Elinden geldiğince evi çekip çeviriyor. Ben bir yandan çocuk bir yandan kızcağız daha ne yapsın?

Bugünden itibaren evin düzeni değişecek. Emre gündüz kreşte olacak akşam işimiz bitene kadar ananede kalacak. Çocuğuyla özgürce vakit geçiriyordu. Bugünden sonra ara tatile kadar neredeyse dört ay Emre'den ayrı kalacak. Üzülüyordur. Böyle bakınca durumna uyku muyku kalmadı. Yasemin gibi ben de uzak kalacağım Emre'den. Bak ben de hüzünlendim ya. Bir de sevimli ki sıpa.

"Baba! Acıktım!"

"Gel bakalım. Mutfağa gidelim. Sana güzel bir kahvaltı hazırlayalım."

"Yumurta yapalım. Sosisli yumurta yer misin?"

"Oleyyy! Yumurtayı ben çırpayım mı?"

"Tamam."

Emre beyi doyurduk. İşlem tamam. Bari yarın giyeceğim kıyafetleri hazırlayayım. Geçen hafta toplantıda verdikleri ders programına bir daha bakayım. Hangi sınıflara dersim var? Kafamda bir daha üzerinden geçeyim yapacaklarımın. Sonra Emre'yle alışverişe gideriz. Yasemin de uyanmış olur o zamana kadar.

"Emre sen oyuncaklarınla oyna. Benim yapacak işlerim var.

"Baba parka gidelim mi?"

"Erken daha. Öğleden sonra gideriz belki. Yarın derslerimiz başlıyor. Hazırlık yapmam lazım. Sen oyna odanda biraz işim bitince alışverişe gideriz. Olur mu?"

"Kreşe mi gideceğim yarın?"

"Evet. Servis seni anneanneye bırakacak. Akşam gelip alacağım seni. Özledin mi arkadaşlarını?"

"Özledim. En çok öğretmenimi özledim ama. Oyuncaklarımı da özledim."

Ah be oğlum! Küçücükken başlıyoruz süslü kelimelerle sizleri kandırmaya. Hayatın önümüze serdiklerinden hangisini seçtiysek sizi de seçimlerimizi sorunsuzca yerine getiresiniz diye aklınızın henüz yetmediği süslü kelimelerle seçimlerimizi ya da zorunluluklarımızı yaşamaya ikna ediyoruz.

Ben isterdim ki sokakta, parkta, binada kendi yaşında bir sürü arkadaşın olsun. Sokakta rahatça oynayabil. Üstünü kirlet, koştur akşama kadar oradan oraya. Ama annen de ben de çalışmak zorundayız. Her şey senin için desek de senin için kurduğumuz düzenin, hedeflediğimiz yaşamın,

yaşadıklarımızın ve seçtiğimiz hayatın için de biz de varız. Kendimizi kandırmayalım. Daha iyi yaşam koşulları, daha iyi bir araba, daha güzel ev, daha iyi bir semt...

"Emre! Geldim oğlum. Kıyafetlerini vereyim. Giyin üstünü çıkalım."

"Marketten çikolata alabilir miyiz?"

"Alırız. İyi hatırlattın bak. Neredeyse listeyi unutuyordum. Sen üstünü giyin ben de ben de anneni uyandırmadan odadan alışveriş listesini alayım. Sonra çıkalım. Sen de sessiz ol annen uyanmasın."

Bir buçuk ay ne kadar çabuk geçti. Ankara'ya döneli daha iki hafta oldu. Önümüzdeki seneyi iple çekiyorum şimdiden. Güzel tatildi. Teyzemlerle annemlerin İzmir'de yaşıyor olması büyük nimet valla. Hem özlem gideriyoruz hem tatil yapıyoruz. Emre'ye de iyi geliyor. Teyzemlerin yazlık olmasa sıkılır belki ama Çağrı var gerçi. Sağ olsun çok ilgileniyor Emre ile. Bazen İzmir'e mi yerleşsek diyorum. Yasemin vazgeçiriyor her seferinde. Annesine düşkün ayrılmak istemiyor Ankara'dan. Ben de en kötü annemler gibi emekli olunca gider yerleşirim İzmir'e diyorum. Gerçi sokakta çevirdiğin her üç Ankaralının ikisinin hayali emekli olunca Ege'ye kaçmaktır ama ben giderim kesin.

Şu liste ne uzunmuş. Neredeyse iki aydır eve bir şey almazsan olacağı bu. Araba doldu hâlâ bir sürü eksik var. Daha pazara uğrayıp meyve sebze alacağım. Sonra da eve gidip en az üç günümüzü kurtaracak kadar yemek hazırlamamız lazım. Her işi son güne bırakırsan olacağı bu Serkan Bey.

"Baba çikolata alacaktık."

Tamam, al istediğini. Aldıklarımızı eve bırakalım. Oradan pazara gideceğiz daha."

"Yoruldun mu?"

"Yok."

"Tamam, o zaman hadi biraz hızlanalım!"

Yoğunluktan doğru düzgün alışverişe bile çıkamıyoruz ki arkadaş. Dönem başladığı an koşturmaca da başlıyor. Mesleki anlamda zevkli ama yıpratıcı da. Haftada bir izin günümüz var o da üç kuruş fazla kazanalım diye soru yazmak ve özel ders vermekle geçiyor. Kalan zaman neye yetsin. Al başlıyoruz yine. Emre bir iki hafta sonra anne, baba diye inlemeye başlayacak. Neymiş efendim kaliteli zaman geçirecekmişiz. Sözde doğru ama kaliteli zaman geçirecek enerji mi kalıyor insanda? On ay boyunca çalışıp toplamda iki ay tatil yapacağız, normal hayata döneceğiz diye yaz tatili bekliyoruz her sene.Otomatik ödeme diye bir şey olmasa faturaları ödemeye bankaya gidecek zamanım yok. Çocuğumla nasıl ilgileneyim ki? Sonra iş başlayacak diye huysuzlanan stresli olan ben oluyorum. Gel de sakin kal. Neyse ya otomatiğe aldım yine kendimi. Düşünceler ardı ardına gelmeye başladı. Sakin ol Serkan! Akışına bırak. Emre'yle geçirdiğin zamanın tadını çıkarmaya bak. Önce şu poşetleri eve bırakalım. Sonra doğru pazara.

"Serkan geldiniz mi?"

"Emre bak annen uyanmış. Geldik canım!"

"Ne yaptınız?"

"Markete gittik bir şeyler aldık. Poşetleri bırakmaya geldik. Bırakıyorum buraya sen yerleştirir misin?"

"Tamam. Siz nereye? Bir şeyler yediniz mi?"

" Pazara gideceğiz daha. Emre'yi doyurdum. Ben yemedim."

"İyi o zaman. Şu evi biraz toplayayım siz gelene kadar. Kahvaltıyı ben hazırlarım."

"Tamam. Biz çıkıyoruz!"

Gün bitmeden alışverişi bitirip yemekleri yaparsak yarına hazırız demektir. Bu akşam erken yatarız. Sabah Emre'yi kreşe bırakacağım.

"Emre kemerini taktın mı? Gidiyoruz."

"Pazar kalabalık olmaz bu saatte alacaklarımızı hızlıca alıp çıkarız. "

"Geldik oğlum. İn bakalım. Yanımdan ayrılma. İşimiz uzun sürmez."

Pazarın içine girmeye hiç niyetim yok. Girişteki tezgâhlardan alacaklarımı alıp çıkacağım. Çürük çarık seçmekle uğraşamam.

"Emre! Emre neredesin?"

"Abi bak oyuncak tezgâhında yalnız başına oyuncak bakan bir çocuk var. Senin oğlan olmasın."

"Evet, benim oğlum. Sağ olasın kardeş. Çocuğu göremeyince bir an aklım çıktı."

Geçen sene lunaparkta da kaybolmuştu. O zamandan beri insan içine çıktığımızda dikkat ediyorum ama yine kaybettim çocuğu. Acele edersen olacağı bu Serkan Bey.

"Emre! Ne yapıyorsun burada. Yanımdan ayrılma demedim mi sana? Peşinen söyleyeyim oyuncak almayacağım."

"Baba abi ağlıyor. Abi niye üzgün?

Küçüklüğünden beri birisini üzgün görmeye dayanamaz zaten. İlahi çocuk ta oradan nasıl fark ettin sen bunu. Kim bilir ne sıkıntısı var çocuğun? Şapkayı indirmiş yüzüne. İçin için ağlıyormuş gibi duruyor hakikaten. Paraya mı ihtiyacı var acaba? Neyse ya şimdi buna ayıracak zaman yok. Neyin var diye sorsam konu uzayacak. Torbalar elimi kesmeye başladı. Şuradan bir oyuncak alayım konu kapansın.

"Emre seç bakalım bir oyuncak."

"İstemem."

"Seçsene oğlum!"

"Araba alalım mı?"

"Kardeşim sen şu arabayı ver çocuğa."

"İstemiyorum."

"Sen ver kardeşim. Elimdeki poşetlerden birine sıkıştırıver. Parasını da şuradan alıver üstü kalsın. Hadi sana hayırlı işler."

Ne uyuz çocuk. İnsan bir teşekkür eder. Böyle asık suratlısını da ilk defa görüyorum. Neyse şunları eve götüreyim bir an önce. Acıktım iyice.

"Yasemin biz geldik. Şunları alır mısın? Alışveriş tamam."

"Tam zamanında geldiniz. Benim işim de yeni bitti. Kahvaltı hazır. Ortalığı topladım. Emre'nin kreş çantasıyla annemlerde giyeceği kıyafetleri de hazır. Şimdi karnımızı doyuralım. Gerisine bakarız."

"Vallahi yoruldum. Karnımı doyurayım dinleneceğim biraz. Günü yarıladık zaten. Pazarda ne oldu biliyor musun? Emre'yi kaybettim bir an. Bir baktım yanımda yok."

"Eh Serkan! Bir çocuğa sahip çıkamadın mı? Lunaparkta da kaybettin İzmir'de. Dikkat etsene biraz ya."

"Yahu yanımdaydı. Aldıklarımın parasını verdim. O sırada oyuncakçıyı görmüş. Oraya gitmiş."

"Oyuncak aldınız yine değil mi?"

"Evet, ama Emre istediği için değil. Ben almasını söyledim."

"Neden?"

"Ya oyuncakçı çocuğu üzgün görmüş. Abi neden üzgünsün? Neden ağlıyorsun? Diye yanına gitmiş çocuğun. Ben de zorla bir araba aldırdım. Bir faydamız dokunsun diye."

"Sorsaydın çocuğa neyi varmış öğrenseydin bari."

"Ne bileyim nesi varmış. Sormadım ki. Emre'yi kaybedince gözüm döndü. Zaten ellerimde poşetler vardı. Oyuncak aldık tezgâhından işte. Ne sorayım daha?"

"İyi, Serkan aman bir şey demedim tamam!"

Güzel bir kahvaltı beni kendime getirir. Sonra da sonra da gazetemle çayımı alırım elime. Ayaklarımı da uzattım mı değmesinler keyfime. Emre annesini özlemiştir. Onlar birlikte vakit geçirirken ben çekilirim köşeme.

"Sofradan kalkınca Emre'yi yıkayacağım. Sen de banyodan çıkınca tırnaklarını keser misin?"

"Şurada oturup gazete okuyacaktım ben."

"Ne yapayım Serkan? Yetişemiyorum. Çocuğu yıkayınca ben de duşa gireceğim. Emre'yi sana gönderirim. Sen kurula, tırnaklarını kes. Kıyafetlerini yatağın üstüne koydum."

"Tamam, hallederim."

Allah'ım! Ölü taklidi yapsam kurtarır mıyım bu işlerden. Anlaşıldı. Direnmeye gerek yok. Tatil dün gece yatağa girdiğimde bitmiş. Emre yıkandı, kurulandı, tırnakları kesildi, o sırada Yasemin banyodan çıktı, mutfağa girildi, yemekler hazırlandı, Emre'yle oyun oynandı derken geceyi edeceğiz.

"İyi geceler! Sabah erken kalkıyoruz unutmayın. İyi uykular."

Ertesi Sabah

Alarm çalıyor. Kalk bakalım şampiyon. Bugün büyük gün. Yeni öğrencilerinle tanışacaksın.

Geçen sene güzel geçti. Velilerden ve dershane yönetiminden güzel dönütüler aldım. Öğrencilerim, hem kurum içi sınavlarda hem de üniversite sınavında başarılı sonuçlar aldılar. Başarılı bir eğitim yılı geçirmenin ödülünü de sözleşme döneminde istediğim şartlarda sözleşme imzalayarak aldım. Kurumda benden daha yetkin öğretmen de yok. Yine en zorlu sınıfları bana vermişler ama olsun. Böylesi daha çok motive olmamı sağlıyor. Mezun ve on ikilerdeki derece gruplarıyla temel eksikliği yaşayan gruplar yine bende. Gerçi alt gruplarda en büyük sorun temel eksikliği değil. En büyük sorun otorite ve çalışma disiplini eksikliği. Arada bir zorlanacağım zamanlar olacak biliyorum. Ama üstesinden gelebileceği mi de biliyorum. Her türlü duruma hazırım. Hadi bakalım şov zamanı.

"Yasemin! Hadi uykucu!"

"Beş dakika daha uyuyayım. "

Emre bey uyuyor daha. Dün uyumak istedim ya herifin içine doğdu sanki dikildi tepeme sabahın köründe. Bu gün de bugün de uyuyacağı tuttu. Şaka gibi ya.!

"Tamam, ben hazırlanıyorum Yasemin. Emre'yi sen kaldırırsın o zaman.

"Tamam, alarmı kurdum beş dakikaya kalkarım."

Hızlı bir duş alıp tıraşımı olayım. Saçları da jöleledim mi tamamdır.

"Serkan hadi çabuk çık. Biz de hazırlanacağız herhâlde."

"Çıkıyorum! İşim bitti. Üstümü giyindim mi on dakikaya hazırım."

"Tamam, Emre'nin her şeyi hazır. Çantalarını ayakkabılığın önüne koydum. Elini yüzünü yıkayayım gönderiyorum yanına. Siz çıkın direk. Anneme gidecek eşyaları unutma!"

Talimatlar bitmiyor. Araya girip bir şey söylemek imkânsız.

"Tamamdır, biz çıkıyoruz. Görüşürüz akşam! İyi dersler sana!"

"Teşekkürler!

Emre'yi kreşe bırak. Emre'nin eşyalarını kayınvalideye bırak. Sonra istikamet dershane.

Sonunda dershaneye ulaştım. Dersin başlamasına neredeyse bir saat var. Rahatça hazırlanabilirim. Sekreter henüz gelmemiş. Kurucunun ışığı yanıyor ama kapısı kapalı. Fatih Bey. Coğrafya hocası aslında ama artık derslere girmiyor. İyidir hoştur da biraz fazla konuşur. Şimdi bir günaydın desem yarım saat gidecek. En iyisi yanına uğramadan sessizce öğretmenler odasına çıkayım. Önlüğümü giyeyim. Tebeşir kalemlerimi hazırlayayım. Ders programımı gözden geçirip ders notlarımın üzerinden geçeyim. Çay olmuş mudur ki?

Aşağıdan öğrenci sesleri gelmeye başladı. Birazdan öğretmen arkadaşlar da gelir.

"Ooo! Günaydın Serkan Hocam!"

"Hocam günaydın."

"Erkencisiniz."

"Öyle oldu. Çocuğu kreşe bıraktım. İlk gün temkinli olmak lazım geç kalmayalım da erken gelelim."

"Tatil nasıldı Serkan Hocam?"

"İyiydi hocam. Gezdik dinlendik."

"İlk dersiniz kime?"

"12 Eşit ağırlık B (Türkçe Matematik) sınıfına görünüyor."

Biz laflarken öğretmen arkadaşlar ardı ardına gelmeye başladı. Özlemişiz birbirimizi. Herkes bir yandan sohbet

ederken bir yandan da hazırlıklarını yapıyor. Seviyorum bu tatlı koşuşturmacayı. Çay içmeye fırsat bulamazsın bazen. Yine de hoş sohbetten ve atışmalardan vazgeçmezsin.

"Merve Hoca'dan haberi olan var mı arkadaşlar?"

"Serkan Hocam aşağıda gördüm. Yönetim katındaydı. Gelir birazdan."

"İyi gelsin de azıcık kızdırayım."

Merve stajyerimdi iki sene önce. İki senedir kendini iyi geliştirdi. Bu sene ders öğretmeni olarak sınıflara girecek. İzmirlidir kendileri. Karşıyaka'da oturup Göztepe'yi tutan İzmirlilerden. Takımına laf söyletmez hiç. Gelsin de azıcık neşemizi bulalım. İşte geliyor.

"Hocalarım günaydın! Günaydın Serkan Hocam!"

"Günaydın. Nasılsın Hocam? İyi görmedim seni."

"Yo! İyiyim hocam."

"Ne olacak bu Göztepe'nin hali?"

"Hocam ya! Ne olur sabah sabah başlamayın. Alt tarafı bir alt lige düştük. Bize fark etmez. Göztepe nereye biz oraya. Düştüğümüz gibi çıkarız."

"Tamam tamam, kızma hemen. Zil çalmak üzere. Bırak şimdi beni de hazırlan hadi. Ben gidiyorum. İyi dersler herkese!"

Kalabalığa bakılırsa bu sene iyi kayıt almışlar. Eğitimin ilk günü henüz hiçbir öğrenci dershane kurallarına uyum sağlamamış. İlk günden sert çıkmak da istemiyorum. Sonra öcü görmüş gibi bakıyorlar beni görünce. Şunlara bak! Beni merdivenin başında görmelerine rağmen istiflerini bozmadan sohbete devam ediyorlar.

"Arkadaşlar! Sınıfınıza geçin ders başlıyor!"

Tatil havasından çıkamamış bir grup öğrenci ile karşılaştığıma şaşırdım desem yalan olur. Üzerlerinde gereksiz

ve sinir bozucu bir neşe var. Ön sıralarda ders dinlemeye hevesli birkaç öğrenci dışında hocanın sınıfa girdiğini umursayan yok. Tahtaya adımı yazayım her zaman yaptığım gibi biraz kendimden bahsedeyim.

"Arkadaşlar! Toparlanın bakalım! Adım Soyadım gördüğünüz üzere tahtada yazıyor. Gazi üniversitesi Matematik Bölümü mezunuyum. Bu sene matematik derslerini birlikte işleyeceğiz. Konularımızın bazıları kısa ve sizi yormayacak konular. Ancak bazı konular biraz uzun ve yorucu olacak. Düzenli not tutmanızı isterim. Düzgün not tutmanız ve benim dersime yazarak çalışmanız çok önemli. Dershane kitaplarının dışında birkaç ek kaynak da yazıyorum tahtaya. En kısa sürede temin ederseniz sevinirim. Belli bir süre deneme sınavlarınızdaki netlerinizi önemsemeyeceğim. Ama konularda biraz ilerledikten sonra daha doğrusu temelinizi biraz sağlamlaştırdıktan sonra her birinize gelişiminize göre hedef olarak bazı netler belirleyeceğim. Ödevler noktasında çok hassas olduğumu söylemek isterim. Hiçbirinize yapamayacağı sayıda soru ödevi vermeyeceğim ama verdiğim ödevi de eksiksiz bir şekilde getirmenizi isteyeceğim. Yapabildikleriniz beni ilgilendirmiyor. Onlar önceki şenelerden hepinizin temel edinerek cebinizde buraya getirdiklerinizdir. Beni yapamadıklarınız ilgilendiriyor. Çünkü sizlere sınavı kazandıracak olan yapamadıklarınızın üstüne giderek eksiklerinizi gidermek olacaktır."

Ve benzeri cümleleri ardı ardına sıralarken sınıfta rahatsız edici boyutta olan uğultu giderek artıyordu. Neden bu kadar ilgisizler? Bu işte bir sıkıntı var. Şu arka sıradaki çocuk herkesi konuşturmaya çalışıyor ve başarıyor da. Yaşı diğerlerinden büyük gibi. Yüzünde kirli bir sakal. Kavgacı ve kaba bir tipe benziyor. Dişlerine bakılırsa sigara da içi-

yor. Dersle alakası yok. Saygısız! Sınıfta nasıl oturacağını bile bilmiyor. Sınıfa girdiğimden beri arka sıraya sınıfın ağası gibi kurulmuş ona buna laf atıyor. Etrafındakilerin ilgisini sürekli kendi üstüne çekiyor. Elebaşı belli oldu. Bu çocuğu susturursam tüm sınıf susacaktır eminim. Ama ilk dersten ikili diyaloğa girmeden halledeceğim bu işi. Ortaya konuşacağım.

"Arkadaşlar! Sessiz olun. Tatil havasındasınız hepiniz. Kendinize çeki düzen verin. İlk günden ağzımızın tadı kaçmasın!"

Ben konuşurken susup manasız bakışlarla yüzüme baktılar. Söyleyeceklerim bittiğinde daha da yüksek sesle kendi aralarında gülüşmeye devam ettiler. Bu nasıl bir terbiyesizliktir? Cesarete bak. Bu sene bu sınıfla işimiz var belli oldu. Ön sıralar hariç ders kimsenin umurunda değil. Şunlara bak! Ee yeter be benden bu kadar siz kaşındınız.

"Yeter artık! Sabrımı zorluyorsunuz! Ana babalarınız sizi buraya ne için..."

Daha cümlemi tamamlamadan arka sırada pişkin pişkin sırıtan elebaşının yüzü asıldı. Doğruldu. Kesin tartışma çıkacak.

"Herkesin ana babası yok yalnız."

Ooooo bunu hiç beklemiyordum işte. Doğu şivesiyle ağız dolusu sitem içeren bir cümleyle dağıttı beni. Çocuk haklı. Herkesin annesi babası olmayabilir. Ya da anne ile baba ayrı olabilir. Yıllardır sınıflarda bu ifadeyi kim bilir kaç kez kullandım. Kim bilir kaç çocuğun yarasını kanattım farkında olmadan. Dersin başındaki o özgüvenli kendinden emin adamı yerin dibine soktu. Utancımdan ne yapacağımı şaşırmış halde zar zor yutkunurken nereye baksam, ellerimi nereye saklasam? Şimdi ne diyeceğim?

"Adın neydi?"

"Onur."

Onur. Bu adı artık unutmazsın herhalde Serkan Hoca. Bu saygısız dediğin çocuktan acı bir mesleki ders aldın.

"Haklısın Onur ama sınıfın kuralları var. İlk defa sınıfta ders dinlemiyorsunuz. Şu halinize bir bakın. Eğitim almak için para verdiğiniz bir yere derse geliyorsunuz. Ne hocanıza saygı gösteriyorsunuz ne de sınıftaki diğer arkadaşlarınıza. Şu an çok sinirliyim. Düşünmeden konuşmuş olabilirim. Aranızda kırılan varsa kusura bakmasın.

Tüm sınıf buz kesmiş halde beni izliyorken bozuntuya vermeden derse geçeyim en iyisi. Ya da yoklama alıp isimlerini mi sorsam? Hızlıca toparlanmalıyım. Gerçi bu saatten sonra ne yapsam nafile bu ders gitti. Sırtımı sınıfa dönüp dersi anlatmaya başlasam daha iyi olacak.

"Evet arkadaşlar. Başlayalım. İlk konumuz Temel Kavramlar. Başlık atalım!"

Tahtayı doldurup silmek ne zamandır ders anlatmak oldu Serkan Hoca. Stajyerken bile böyle ders anlatmadın. Rezil oldun rezil. Sınıf konuşmuyordu ama kimse de dersi dinlemiyordu. İstediğin kadar az önce yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davran. Olan oldu artık. Seni ancak teneffüs zili kurtarır bu saatten sonra.

Oh be sonunda zil çaldı. Koşar adım uzaklaşacağım sınıftan. Ya da kaçarak desem daha doğru olur. Ama bu daha ilk raunt. Size bu dersi sevdirmezsem bana da Serkan demesinler. Tüm enerjimin çekildiğini hissediyorum. Bugün bugün böyle nasıl geçecek? Daha bir sürü dersim var. Kendimi öğretmenler odasına atayım. Beni ancak demli bir çay paklar.

"Arkadaşlar merhaba çayımız var mı?"

"Var Serkan Hocam."

"İlk ders nasıldı? Benimki berbat geçti. Şimdiden söylüyorum. 1B'ye dikkat edin. Eşit ağırlık."

"Ne oldu hocam?"

"Valla sınıf genel olarak derse ilgisiz. Onur diye bir öğrenci var. Tanışınca anlarsınız."

"Serkan Hocam ilk günden havluyu atmış arkadaşlar☺"

"Sen o sınıfa derse bir gir. Sonra bir daha konuşalım."

Neyse ki diğer dersler iyi geçti. Gün bitti ama ben de bittim. Daha Emre'yi alamaya gideceğim kayınvalideden. Off!

Yatağıma kavuştum sonunda. Yorgunluktan hemen uykuya dalarım diye düşünmüştüm ama bugün sınıfta yaşadıklarım gözümün önüne geliyor sürekli. Hazmedemiyorum şu çocuğun tavırlarını, söylediklerini. Bu çocuğu ne yapıp edip kazanmam lazım. Onu derse yöneltirsem diğerleri de düzelecek. Onurla ilgili toplayabildiğim kadar bilgi toplamalıyım. Öğretmen arkadaşlarla ve yönetimle konuşmam lazım. Her fırsatta bu çocuğu gözlemlemem lazım. Bu-günkü bu günkü ders tam bir fiyaskoydu. Sınıfa diğer dersim üç gün sonra. Üç gün içinde iyi hazırlanıp bugünkü dersin telafisini yapmalıyım. Sınıfa bugünkü dersi unutturmalıyım.

Eğitimin ikinci günü

Bu gün öğleden önce iki saat boşluğum var. Yönetime ineceğim Fatih Hoca'nın yanına. Tüm kayıtları o alıyor. Bakalım Onur ile ilgili ne biliyor?

"Fatih Hocam merhaba. Dersim boş müsaitseniz konuşabilir miyiz?"

"Buyurun lütfen!

"Bir öğrenci hakkında bilgi almak istiyordum. On ikinci sınıflardan Onur."

"Öğrenciyle ilgili bir sorun mu var? Ne soracaktınız öğrenciyle ilgili?"

"İlk dersten biraz atıştık sınıfla. Sınıfın ortamını bozuyor. Sanki o dershaneye gelmek istemiyor da ailesi zorla kayıt yaptırmış gibi geldi bana. Çocuğu daha iyi tanımak için size geldim. "

"Niye atıştınız? Çağırıp uyarayım istersen."

"Yok, Hocam uyarmanıza gerek yok şu an. Aramızda bir yanlış anlaşılma oldu diyelim. Ben halledeceğim merak etmeyin."

"Öğrenci hangi Şubede?"

"Eşit Ağırlık B şubesinde."

"Serkan Hocam kayıt dosyasına bir bakayım. Eğitime yeni başladık malum. Şu an isminden öğrenciyi tanıyamam. Dosyadan resmine bakmam lazım."

"Tamam hocam."

" 12TM/B

Onur. Buldum. Hatırladım öğrenciyi. Abisi temmuzda geldi kaydını yaptırmaya. Baya pazarlık etti. Son sene sınava yanında hazırlansın diye kardeşinin kaydını Ankara'ya aldırmış. Kalabalık aile bunlar. Şehir dışında yaşayan bir bu varmış. Diğer kardeşler hep memleketteymiş. Ailede okumuş kimse yok demişti. Onur en küçükleriymiş. Biz okuyamadık bari bu okusun kurtarsın kendini demişti Onur için. Gariban bir adamdı. Dershane taksitlerini ödeyebilecek gibi durmuyordu ama neyse yaşayıp göreceğiz. Dersler başlamadan bir hafta kadar önce Onur'la birlikte geldiler. Ben de o zaman gördüm Onur'u. Saygısızlık yapacak bir çocuğa benzemiyordu ama şaşırdım doğrusu."

"Teşekkürler Fatih hocam. En azından çocuğun genel durumunu öğrenmiş oldum."

"Ne demek hocam. Faydası olduysa ne âlâ."

En azından çocuğun uyum sorunu yaşadığını öğrendim. Başka şehir, yeni düzen... Bir de derslerine giren öğretmenlerle konuştum mu tamamdır. Belki benim dersime karşı sınıfça ön yargılı oldukları için bu kadar tepkili davranmışlardır. Öğle arası yaklaşıyor. Öğretmen arkadaşlar ne diyecek sınıfla ilgili merak ediyorum doğrusu. Öğretmenler odasına çıkayım.

"Serkan hocam senin belalı sınıfı konuşuyorduk biz de biz de. Dün Söylediğin kadar varmış gerçekten. O arkadaki çocuğu derste zapt etmek zor. Sınıfta sürekli bir uğultu var. Dur, sus demekten doğru düzgün ders işleyememiş kimse."

"Ben de o çocuğu soracaktım. Adı Onur. Onur sizin derslerde nasıldı dün?"

"Üzerinde gereksiz bir neşe var. Derste durmuyor hiç. Sürekli laf atıyor ortaya. Sürekli espri peşinde muhabbet peşinde. Uyarmaya kalktın mı da ters ters cevaplar veriyor."

Sınıfın ve Onur'un davranışlarının diğer derslerde de farklı olmadığını duyunca biraz olsun rahatladım doğrusu. Ayrıca Fatih Hoca'nın ve öğretmen arkadaşların anlattıklarını göz önünde bulundurarak ikinci ders için bir taktik belirlemiş oldum.

İlk dersin aksine eğlenceli bir ders ortamı yaratacağım. Dersi işlerken arada bir Onur' a yönelik espriler yaparak ilgisini kendime çekeceğim. Bana laf yetiştirmeye çalışırken arkadaşlarını konuşturmaya fırsat bulamayacak. Eğer planım işe yararsa hem aramızdaki buzlar eriyecek hem de sınıfta eğlenceli bir ortam oluşacak.

Eğitimin Dördüncü Günü

Bugün benim için büyük gün. Az sonra 12 TM/B sınıfının dersine gireceğim. Biraz gerginim ama hazırım. Dersi kafamda planladım. Yapacaklarımın üzerinden defalarca geçtim. Nerede ne anlatacağımı, kime ne zaman söz vereceğimi, hangi espriyi ne zaman yapacağımı ezberledim. Şimdi tüm öz güvenimle sınıfa girip tüm sınıfı şaşkına çevireceğim.

"Arkadaşlar merhaba! Defterlerinizi kitaplarınızı hazırlayın lütfen! Hızlıca yoklamayı alayım derse başlayacağım."

"Hocam geçen ders anlattığınız konudan hiç bir şey anlamadım."

"Farkındayım. Önce ilk ders işlediğimiz konuyu tekrar edip sonra devam edeceğiz."

Ders planladığım gibi ilerliyor. Konuyu anladılar. Espriler de işe yaradı. Sürekli Onur'a laf atıyorum. Genelde sessiz kalıyor. Bazen cevap vermeye çalışıyor ama ona cevap verecek fırsat vermiyorum. Esprileri de onun üzerinden yaptığım için pek yüzüme bakmasa da en azından arkadaşlarının ilgisini üzerine çekemiyor. Sınıf gülmekten kırılıyor. Onur hariç herkes mutlu mutlu dersi dinliyor. Ben üstüne gittikçe bana sinirleniyor içten içe ama şakaları dozunda tutuyorum. Böylece bana üste çıkacak cevaplar veremiyor. Bazı esprilere

gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyorum. Ama ders bitmek üzere sanırım direncini kıramayacağım.

"Evet, arkadaşlar geldik son soruya. Önemli bir soru bu duygusal soru. Burada 125 sayısını beşin kübüsü olarak yazmayı akıl edemezseniz çözümü görmekte zorlanırsınız. Duygusal soru dedim ya adamı ağlatır sonra.

Diyerek soruyu çözümlemeye devam edecekken Onur, "kübüsü" kelimesi duyar duymaz "puhaaa" diye haykırarak gülmeye başladı. Beklenmedik bir anda öyle komik gülüyordu ki hepimiz döndük Onur'a gülmeye başladık. Birbirimizin gözlerine bakıp kahkaha atıyorduk işte...

Sonunda zil çaldı. Bu iş tamamdır. Oh be rahatladım. Öğretmenler odasına gidip keyifle çayımı içebilirim. Tabi önce kendime çeki düzen verip sınıftan çıkmalıyım. Gülmekten soruyu da yarım bıraktım.

"Çocuklar görüşürüz. Keyifli bir dersti. Teşekkürler hepinize."

"Kübüsü Hocam! Puhaha..."

"Daha ilk haftadan lakap da taktınız bana hadi bakalım. Görüşürüz☺"

İşlediğimiz dersi diğer sınıflardaki arkadaşlarına anlatmışlar. Bir hafta geçmeden dershanede öğrenciler bana "Kübüsü Hocam" diye hitap etmeye başladılar. Bu durum hoşuma gitmedi desem yalan olur. "Kübüsü Hoca...Sınıftan çıkıp öğretmenler odasına yönelmişken beklemediğim bir şey oldu. Kantinde sıra beklememek için koşar adım üst kata çıkmaya çalışan öğrenci dalgasının oluşturduğu itici güç sayesinde merdivenlerden tırmanırken yanımda Onur 'u gördüm. Önüme geçti. Etrafımızdaki gürültülü öğrenci dalgasıyla ileri geri sallanırken birbirimize odaklanmakta zorlanıyor olsak

da onu yanıma çekebilmiş olduğuma sevinmiştim doğrusu. Ne için geldiğini merak ediyordum.

"Hoca benden umudu kes! Ben matematik bilmem. Dersinde konuşmayacağım sen de bana dokunma!"

Çok başka bir konuşma olması gerekiyordu. Böyle bir dersin ardından aramızdaki buzların erimesi gerekiyordu. Bu konuşma nereden çıktı şimdi? Onur'u kazandım bu iş tamam derken geçmiş karşıma kendisini azat etmemi istiyor. Asi çocuktan bir gol daha yedin Serkan Hoca. Hadi bakalım.

"Şöyle gel. Sakin bir yere geçelim."

"Gerek yok Hoca. Ben diyeceğimi dedim."

"Benim de sana söyleyeceklerim var."

Öğretmenler odasını terasa bağlayan koridorun sonunda durup bir omzumu duvara yasladım.

"Buraya eğitim almak için geliyorsunuz. Matematik olmadan sınavı nasıl kazanacaksın?"

Sanki üç beş kişilik bir gruplarmış gibi çoğul konuşarak içindeki asi adamı konuşturmaya devam etti.

"Bize bu kadar karışık şeyler anlatılmadı hoca. Biz okulu zor bitirmişiz. Bir yerler kazanırız olduğu kadarıyla."

"Benim görevim tüm öğrencilerimi en iyi şekilde sınava hazırlamak. Hiçbir öğrencimi kendi haline bırakmam. Bu iş, gönül işi. Emek ve azim gerektiren bir iş. Öğretmenine güvenir ona teslim olursan, biraz da azim gösterirsen bu işi başarırsın. İlk başlarda zorlanırsın ama sonra alışırsın. Her şey daha kolay gelmeye başlar. Her şeyi tam öğrenemesen bile en azından kendini geliştirir yol alırsın. Seni kendi haline bırakamam. Benden böyle bir şey istememiş ol!

"Ben diyeceğimi dedim Hoca. Bırak beni. Bana dokunma! Ben gidiyorum."

Sesinde o kadar çok duygu barındırıyordu ki kaba konuşmasına kayıtsız kalıyorum. Sıkıntısı çok belli. Ama bir şeyler yapmak istiyordu, bunu onun her tavrında görebiliyordum. Ağzı başka gözleri başka konuşuyor. Bu çocuğu ne yapıp edip kazanmalıyım. Ama nasıl? Onur'a da bana da biraz zaman lazım.

İki hafta sonra

Güzel bir sabah. Ne güzel uyumuşum. Yasemin de kalkmış. Alarm çalmadığına göre biraz daha uyuyabilirim. Vay be! Alarmdan önce uyandım işe bak. Nasıl ya! Yasemin arıyor. O nerede peki?

"Alo!"

"Serkan kreşten aradılar Emre gelmedi diye. Neredesiniz?"

"Evde. Saat kaç ki yataktayım ben."

"Uyandırdım seni ben. Tamam, uyandım dedin."

"Uyuyakalmışım tekrar Yasemin. Emre nerede?"

"Ne demek Emre nerede? Geldim başına gözlerini açtın, uyandım tamam dedin. Bugün erken çıkacağım biraz Emre'yi sen hazırlar mısın? Dedim. "Tamam, sen çık dedin". Kalk hadi kalk! Saat dokuza geliyor.

"Eyvah! Dersler on dakika sonra başlıyor. Dur kapatma Emre'ye bakıyorum. Emre de uyuyakalmış. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Ara dershaneyi geç kalacağını söyle. Çocuğu kreşe bırak."

"Olmaz, çok geç kalırım. Emre'yi de yanımda götüreyim bu gün. Tamam, sen kreşe Emre'nin bu gün gelmeyeceğini söyle. Ben de dershaneyi arayıp geç kalacağımı söyleyeyim."

"Tamam, görüşürüz gün içinde. Doyur çocuğun karnını unutma bak!"

"Tamam, Yasemin kapat hadi."

Arkadaş ne güzel uyumuşum derken kaosun içinde buldum kendimi.

"Emre! Emre uyan oğlum geç kaldık bu sabah. Gel hemen hazırlanıp çıkmamız lazım." İşe birlikte gideceğiz bugün. Sen banyoya git. Benim telefon açmam lazım."

Ne desem Fatih hocaya? Kıvırmaya gerek yok. Neyse o!

"Alo Fatih hocam."

"Günaydın Serkan Hocam!"

"Hocam uyuyakalmışım ben."

"Eyvah eyvah! Ders başlayacak az sonra."

"Hocam ilk dersi idare edebilirseniz sevinirim. Ben hazırlanıp çıkıyorum şimdi. İkinci derse yetişirim."

"Tamam, Serkan Hocam sağlık olsun."

"Teşekkürler Hocam. Geliyorum."

Bu iş tamam. Hızlıca hazırlanıp çıkalım. Bakalım Emre ile nasıl geçecek bugün? bugün?

"Emre doğru arabaya koşuyoruz. Bugün biraz hızlı gidelim mi?"

Oley! Yarış arabası olalım baba."

"Kemerini bağla o zaman".

Çevre yolundan gidersem ikinci derse ucu ucuna yetişirim.

"Günaydın Nihal Hanım! Geç kaldım Fatih Hoca'nın haberi var. Geç kalınca çocuğu da getirdim yanımda. Emre size emanet. Siz bana bir tebeşir veri ben hemen derse geçiyorum. Siz Emre'yi öğretmenler odasına çıkarırsınız."

"Tamam hocam. Merak etmeyin."

Soluk soluğa yapacağım dersi. Neyse yoklamayı alırken biraz soluklanırım. Teneffüste Emre'nin karnını doyurmam

lazım. Benim yüzümden aç kaldı. Zil çalınca kantine koşmam lazım. Kekle meyve suyuyla geçiştireceğiz artık.

"Hocalarım benim oğlanı gördünüz mü? Öğretmenler odasında olması lazımdı."

"Serkan hocam buradaydı. Zil çalınca babama gideceğim diye aşağı indi. Biz de ders yaptığınız sınıfa iniyor diye bir şey demedik."

"Yok, hocam ya. Bilmiyordu nerede olduğumu. Yine kayboldu bak. Gidip bulayım şunu. Korkmuştur beni göremeyince."

Beş katlı bina. Nereye gitmiş olabilir acaba. Yapacak bir şey yok tüm katlara bakarak aşağı kadar ineceğim. Olmadı öğrencilerden yardım isterim.

"Hocam oğlunuz çok tatlı."

"Nerede gördün? Ben de onu arıyorum."

"Üçüncü katta on ikinci sınıf öğrencileriyle sohbet ediyordu."

"Teşekkür ederim."

Bak sen küçük adama. İnsan bir tedirgin olur korkar di mi? Babam nerede diye sorar arar. Bu yaşta böyle öz güven. Lisede işimiz var bu adamla. Merdivenleri üçer beşer iniyorum ama düşmesem bari.

Hayda! Adama bak ya. Şaka mı bu? O kadar öğrencinin içinde bula bula Onur'u mu buldun konuşacak. Şunlara bak nasılda eğleniyorlar. Sanki yıllardır tanışıyorlar. Bu Onur değişik çocuk.

"Emre! Neredesin oğlum? Seni arıyorum.

"Baba bak, pazardaki abi".

"Hangi abi oğlum?"

"Oyuncak aldık ya. Üzülen abi."

"Sen karıştırmışsın Emre. Onur abin burada oturuyor."

"Hayır baba! Karıştırmıyorum. Bu abi o abi işte. Hem biz konuştuk. O da beni hatırladı."

Allah Allah kafam allak bullak oldu. Pazarcılık mı yapıyormuş? Oyuncak mı satıyormuş Onur? O gün nesi vardı acaba? Telaşeden aldım Emre'yi koştur koştur eve yetiştim. Enteresan gerçekten. Etrafımızda koca bir hayat yaşanıyor ve biz iyisiyle kötüsüyle birçok ayrıntıyı kaçırıyoruz demek ki?

"Onur sen miydin gerçekten?"

"Bendim Hoca. Sadaka veriyormuş gibi attın parayı tezgâha gittin.

Ve Onur'dan bir gol daha... Hadi bakalım Serkan Hoca buradan nasıl döndüreceksin olayı? Kaç Serkan Hoca bu mevzu derin mevzu.

"Onur, bu konuyu sonra konuşalım mutlaka. Yanlış anlamışsın bence. Şimdi dersten önce Emre'ye bir şeyler yedirmem lazım. Öğle arasında yanıma gel olur mu?"

"Konuşacak ne var ki? Lüzum yok. Böyle iyi."

"Sen gel. Bekliyorum öğle arasında."

Demek ki en başından tepkiliymiş zaten. Parayı tezgâha nasıl koydum ki? Acele ederken attım her hâlde. Dışarıdan böyle algılanacağını hiç düşünmemiştim. Çocuğa iyilik yapalım derken canını daha çok sıkmışım demek ki. Neyse şu dersleri yapayım önce gerisine öğlen bakacağım artık.

"Emre, bunları sana aldım. Şimdilik bunlarla idare et. Öğlen için güzelce doyururuz karnımızı. Sipariş veririm öncesinde öğlen dersten çıkınca hazır olur. Sen buradan ayrılma ben teneffüslerde geleceğim öğretmenler odasına. Tamam mı?"

"Onur abinin yanına gitsem olmaz mı baba?"

"Olmaz. Onun da dersleri var. Öğlen gelecek yanına birlikte yemek yiyeceğiz."

"Oley!"

"Hadi, gidiyorum derse. Ders aralarında yanına geleceğim. Görüşürüz."

Öğle arası yaklaşıyor. Az sonra zil çalacak. Bakalım Onur gelecek mi?

"Emre! Dersim bitti. Yemeği de getirmişler. Hadi kantine geçelim."

"Ne yiyeceğiz?"

"İzmir kumru."

"En sevdiğim!"

"Hadi kantine geçelim. Orada yiyelim."

"Tamam."

"Otur bakalım."

Al bu sana, bu benim, bu da Onur abinin. Başla hadi."

"Onur abi gelsin öyle başlayacağım."

" Sevdin sen bayağı bu Onur'u."

"Evet, beni hep güldürüyor. Konuşması da çok komik."

"Gelmez belki o başla sen. Açtım bak kumrunu. İki elinle tut".

Emre her zaman olduğu gibi ilk ısırığını alır almaz kumrunun içindeki malzemeyi yüzüne bulamıştı. Ben de her zaman ki gibi Emre'nin komik suratıyla dalga geçip bir taraftan da pofidik yanaklarını silmeye uğraşıyordum. O sırada duvar dibinde bizi izleyen Onur'u gördüm. Uzakta donakalmış bize bakıyordu. Gözlerinde çocuğunu uzaktan izleyen bir babanın merhametini gördüm.

"Bak Emre Onur abin orada yanına git istersen. Tut elinden getir masaya."

Gelmeyeceğini düşünmüştüm. Şaşırdım doğrusu. Ye-

mek teklifimi kabul etmeyeceğinden eminim ama Emre'yi devreye sokarsam bizimle yemek yiyecektir. Yemekten sonra Emre'yi gönderirim öğretmenler odasına biz biraz konuşuruz.

"Sağ ol Hoca kesene bereket."

"Afiyet olsun."

"Hazır Emre burada değilken pazardaki olay için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Ertesi gün dersler başlayacağı için koşuşturup durdum o gün. Emre bir anda kayboldu ortalıktan. Telaşlıydım. Uzaktan gördüm oyuncak tezgâhında olduğunu. Ama oyuncak satanın kim olduğuna bakmadım bile. İşin aslı pek önemsemedim de. Aceleyle parayı tezgâha atmış olabilirim onu hatırlamıyorum.

"Hoca ben deneyeceğim."

"Anlamadım".

"Boş ver olanı biteni. Ben deneyeceğim."

"Neyi deneyeceksin?"

"Oradan sizi izledim. İzlerken babamla kendimi gördüm. Dedim ki kendime: Bu adam, iyi bir adam. Ben öğrenmeyi, çalışmayı deneyeceğim."

Şaşkınlık içinde Onur'u dinlerken onun için ne yapabileceğimi düşündüm.

"O zaman gel seninle bir anlaşma yapalım. Bir süre seninle özel olarak ilgileneyim. Bire- bir birebir etütler yapalım. Eksikliklerini gidermeye çalışalım. En temelden başlarız. Bu şekilde çalışırsak ön yargılarından da kurtulursun. Bir şeyler yapabildiğini gördükçe matematiği seversin. Söz veriyorum seni çalışma konusunda zorlamayacağım. Birkaç etüt yapalım sonra tekrar konuşuruz.

"Ama istediğim zaman dersi bırakırım bak. Sonra bozuşmayalım baştan söyleyeyim. "

"Tamam. Bana güven ve uyguladığım yöntemlerin seni toparlayacağına inan yeter."

"Sağ ol."

Masadan kalktı ve hızla yanımızdan uzaklaştı. Arkasından bakarken, birilerine güvenmek istediğini ama hayal kırıklığına uğramaktan yorulduğunu anladım.

Birkaç gün sonra boş ders saatlerimi ve Onur'un boşluklarını belirleyerek yaptığım ders programını kimse görmeden Onur'a verdim. Özel durumu olan öğrencilerime ekstra çalışmalar her zaman yapıyordum ama Onur bu konuda hassasiyet gösterdiğinden derslere bir süre gizlice devam edecektik.

Sonraki hafta Salı günü derslerim bittiğinde yanıma geldi. Biraz gergin görünüyordu. Belli etmemeye çalışsa da biraz da heyecanlıydı. Birlikte üst katlarda boş bir sınıf bulduk. Sınıfa girdik. İçeri girer girmez arkadaki sıralara yöneldim. Kapıdan ve pencereden olabildiğince uzak duvar dibindeki bir sırayı ters çevirerek duvara yasladım ve buraya oturmasını istedim. Hemen çantasını açtı ve yanında getirdiklerini sıranın üzerine çıkarmaya başladı. Anlaşılan yapacağımız ilk etüte tam donanımlı gelmişti. Yeni defter, kalemlik, yeni kalemler ve hatta kullanılmış iki test kitabı bile getirmişti. Onu bu kadar istekli gördüğüme çok sevinmiştim. Ama ilk ders hiçte sandığı gibi bir ders olmayacaktı.

Şimdi masayı boşalt ve tüm eşyalarını topla dediğimde yüzünü görmeliydiniz☺

"Nasıl ders bu anlamadım Hoca." diye serzenişte bulundu.

"Öncelikle ben senin öğretmeninim. Bu hitap tarzı sana yakışmıyor. Bana değil mesleğime saygı duymanı ve bana ona göre hitap etmeni beklerim."

Dediğimde yüzündeki keskin bir gülümseme ile "Olur Hocam." dedi ve ekledi:

"Sizi bayağı sinirlendirdim değil mi?"

Sadece gülümsedim. Çünkü sinir etme sırası bendeydi.

"Telefonunu bana veriyorsun bu boş sırada oturuyorsun. Ben ders bitti diyene kadar da kıpırdamadan oturuyorsun. Burada oturduğun müddetçe kendinle bile konuşmuyorsun."

Diyerek kapıyı hafif aralık kalacak şekilde kapattım ve sınıftan çıktım.

Bu çalışmanın bir amacı vardı tabi ki. Eğitim kişiye özeldir. Radyo frekansları gibi her bireyin de ayrı frekansı vardır. Hangi bireye hangi kanaldan ulaşılması gerektiğini bulmak da öğretmenin işidir. Dolayısıyla bu çalışma Onur'a özel bir çalışma idi. O an böyle bir çalışmaya ihtiyacı vardı. Yalnız başına sınıfta kaldığı süre zarfında neler yaptığını ve nasıl tepki verdiğini gözlemleyerek karakterini daha iyi analiz edeceğimi düşünüyordum. Hiç beklemediği bir anda onu hazırlıksız yakalayarak o sert kabuğun altındaki çocuğu ortaya çıkarmasını bekleyecektim. Başarılı olacağımı hissediyordum.

Onur uzun ince sınıfın kapıya uzak köşesinde duvarın dibinde ters çevrilmiş o sırada otururken kapının ışık sızan boşluklarından içeriye bakıyor dikkatle onu izliyordum. Kendini can havliyle dışarı atacağını biliyordum ama içeride o şekilde hiç bir şey yapmadan ne kadar süre kalacağını çok merak ediyordum.

Beş dakika kadar kıpırdamadan öylece oturdu. Sonra tırnaklarıyla oynamaya başladı. Yedinci dakika geride kaldığında nefes alış verişi değişmeye başladı. Nefesini içinde bekletiyor sonrasında sigara dumanı üfler gibi havaya püskürtüyordu. Az sonra sıradan fırlayarak yanıma geleceğini hissettiğimden kapıdan uzaklaştım. Koridorda ileri geri

volta atmaya başladım. Üç beş kez turlamışken kapıyı duvara vurdurarak çantası elinde dışarı attı kendini. İçeride on dakika kadar kalmıştı. Ben koridorun ortasında beklerken o bana doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Yanıma gelince çantasını omzundan yere bıraktı. Avını indirmek için doğru anı bekleyen bir kaplan gibi gözlerimin içine odaklandı. Ne yalan söyleyeyim bir an üstüme atlayıp yüzüme yumruğu yapıştıracak sandım. Kısa bir sessizlik sonrasında yüzüme vururcasına dik dik konuşmaya başladı.

"Sıkıldım. Neden beni burada boş boş oturtuyorsun? Amacın ne senin Hoca? Oyun oynayacak halim de vaktim de yok benim." derken hamle yapmamak için kendini kontrol etmekte zorlandığı her hâlinden belliydi.

Çantasına uzandı. Koşar adım merdivenlere yönelmişken arkasından seslendim.

"Dur! Bekle! Lütfen!"

Sırf içini kemiren merakı gidermek için bir an duraksadı. Bu duraksamayı fırsat bilip konuşmaya devam ettim.

"Anladım gidiyorsun. En azından sana açıklamama izin ver. Bir soru sormak istiyorum. Sevdiğin bir ders var mı?" diye sordum. Olduğu yerde arkası bana dönük şekilde soruma cevap verdi.

"Var. Tarihi severim."

"Diyelim ki tarih dersinden çıktın. Çok verimli bir ders geçti. Her şeyi de iyi anladın. Öğretmen ödev de verdi. Sence eve gittiğin zaman ne yapman lazım?"

"Ne yapacağım hocam çalışacağım işte!"

"Nasıl çalışman gerektiğini sonra konuşacağız ama sekiz testlik ödev, yanında da özet çıkarman gereken uzun bir konu olsa".

"O ne yaaa. O ödev yapılır mı? Ben yarım saat bilemedin bir saat çalışırım. Ne yaptıysam artık. Daha fazla çalışmam."

"Neden çalışmazsın. Çalışmaz mısın, yoksa çalışamaz mısın?"

Dediğimde damarına basmış olacağım ki bana döndü. Konuşmamın amacına ulaşıyor olduğunu düşünerek devam ettim.

"Bu durumun temel eksikliği ile ilgisi yok biliyorsun değil mi? Sevdiğin ve yapabildiğin bir ders için ayırdığın süre bu ise diğer dersleri nasıl başaracaksın? Bırak ders çalışmayı hiç bir şey yapmadan bile on dakika oturamadın."

"Hoca buraya bana yardım etmeye gelmemişsin. İntikam almaya kendince bana iyi bir ders vermeye gelmişsin. Ne istek bıraktın ne moral. Beni tanımıyorsun. Hakkımda bir şey bilmiyorsun. Ne zaman derse otursam aklıma bir şeyler gelir sigara yakarım, kendimi dışarı atarım, anamı ararım... Çalışamam ben. Benimle uğraşmaktan vazgeç. Ben gidiyorum."

"Dur bakalım gel otur şuraya! Önce dinle sonra istersen gitmekte özgürsün anlaşmamız böyle biliyorsun. Üstüne geldiğim doğrudur. Ama bu dersin bir amacı var: O da sana bir şeyleri gösterebilmek. Ders çalışamamakla etüt odasında on dakika duramamak aynı durumun sonucu aslında. Çalışmak ve sınavın her türlüsü psikolojik bir savaştır. Bu savaşı kendine karşı verirsin. Zorlu bir maraton var önünde. Çok çalışman gerekecek. Ders çalışırken asıl yaptığımız masada saatler geçirmektir. Bunu yaparken de yalnız ve kendimizle baş başayızdır.

Eğer başarılı olmak ve bir şeyler öğrenmek istiyorsan önce kendine tahammül edebilmelisin. Yani kendinle barışık olmalısın. O nedenle iç dünyan dingin ve uyum içinde

olmalı. Tek başına kaldığında içini kurt gibi kemiren kaygıların ve kızgınlıkların senin en büyük düşmanındır.

İç dünyandaki sorunları bir bir irdelemeli, çözemiyorsan bile anlamlandırabilmelisin ki günahıyla sevabıyla her şeyi olduğu gibi kabullenebilesin. Ama her şeyden önce kendinle barışmalısın. Sen ise bunun tersini yapıyor iç dünyana daldığında asi asabi adamın teki olup çıkıyorsun. Daha beş dakika geçmeden tırnaklarınla oynamaya, uflamaya puflamaya başladın. Bu da derinlerde bir yerlerde seni rahatsız eden bir şeyler olduğunun göstergesi. İçinde nasıl bir öfke biriktirdin be çocuk. Güvenini kazanmak neden bu kadar zor?"

"Üstüme gelme hoca!"

"Seni rahatsız edecek bir şeyler yaşadın az önce. Hatta duymaktan hoşlanmayacağın bazı şeyler söyledim sana. Hemen duvarlar ördün ve ördüğün duvarların içine saklandın. Yine hoca demeye başladın. Sen diye hitap ediyorsun. Yani sana rahatsızlık veren konulara girdiğim için önce duvarlarını ördün. Sonra da o duvarların içinden bana saldırmaya başladın. Bu bir savaş değil çocuk. Sana yardım etmeye çalışıyorum.

İçinde fırtınalar koparken dışarıya neşeli, insanları yönlendirebilen kendinden emin bir adam profili çiziyorsun.

İçin başka olur dışarıya farklı görünürsen bu seni kendine tahammül edemez bir adama dönüştürür. Bu sorunu çözdüğünde her şey çok daha kolay olacak. Senin asıl problemin temel eksikliği ve çalışamamak değil. Anlatabildim mi?"

"Hocam!"

"Ha şöyle."

"Aklımı karıştırdınız. Siz konuşurken hem sinirleniyorum, hem rahatlıyorum, hem de korkuyorum. Bana benden

daha çok inanıyorsunuz. Sanki içimi görüyorsunuz. Bu da beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Şimdi gitmek istiyorum lütfen!

"Tamam, Onur ama şunu yinelemek istiyorum: Seni bırakmayacağım."

Omzuna hafifçe dokunarak konuşmayı bitirdim. Bu aşamada ona zaman verip beni iyice anladığından emin olmalıydım. İçinde bir yerlere dokunmayı başarabilmiştim. Ama kendini sorgulayabilmesi için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Sonraki iki hafta ne ders içinde ne de ders dışında konuştu. Sadece dinliyor ve not tutuyordu. Verdiğim birkaç testi çözmeye çalışıyor ama yanlış sayısı doğru sayısından fazla çıkıyordu. Öğretmen arkadaşlarım derslerinde Onur'dan şikâyet etmelerine rağmen ben derslerde hiç sıkıntı yaşamıyordum. Ancak Onur hâlâ bana karşı bir adım atmıyor yanıma dahi yaklaşmıyordu. Bu aşamada sabırla onu beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Eğitime başlayalı neredeyse bir buçuk ay olmuştu. Konular ilerliyordu. Onur'da gelişme vardı ama sınavı kazanmaktan çok uzaktaydı.

Bir izin günümde evde otururken telefonum çaldı. Bilinmeyen numaradan arama yapılıyordu. Telefonu açtım. Karşımdaki Onur'du.

"Hocam ben Onur. Müsaitseniz sizinle konuşmak istiyorum".

"Tamam, canım yarın öğle arasında konuşuruz."

"Hocam müsaade ederseniz bugün konuşmak istiyorum. Buluşmamız mümkün mü?"

Şaşırmıştım. Gelip konuşacağını tahmin ediyordum ama beklemediğim bir anda ısrarla benimle görüşmek istiyordu. Buluşma saati ve yeri belirledik, bir kafede buluşacaktık. Ne konuşacağını gerçekten merak ediyordum. Bastıramadığım merak duygumdan olsa gerek erkenden kafeye gidip rahat konuşabileceğimiz insanlardan uzak bir masa bakınmaya başladım. O sırada Onur'la göz göze geldik. Bir şeyler anlatmak için ne kadar sabırsızlandığı her halinden belli oluyordu. Yanına gittim masaya oturdum. Daha merhaba nasılsın dememe bile fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Hocam."

"Seni dinliyorum. Yarın da görüşebilirdik önemli bir durum mu var?"

"Benim için önemli Hocam."

Ne bakışlarında, ne duruşunda ne de ses tonunda o asi çocuktan eser vardı. Onu böyle gördüğüme sevinmiştim. Ama şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum açıkçası.

"Söylediklerinizi çok düşündüm Hocam. Başıma ağrılar girene kadar düşündüm. Hayatımı gözden geçirdim. Kendimle yüzleşmeye çalıştım. Zor oldu ama yüzleştim. Sizinle bazı şeyleri paylaşmak istiyorum."

"Dinliyorum canım."

"Hocam ben köy çocuğuyum. Bizim oralar kıraçtır, insanı yoksuldur. Genellikle hayvancılık yapılır. Hayvancılık dediysem her evin kümesi, ihtiyaçlarını karşılayacak kadar birkaç tane büyük baş hayvanı, durumlarına göre de birkaç küçükbaş hayvanı vardır. Hayvan işi ağırdır. Anacım babamdan pek destek görmemiş zamanında. Hem maddi hem manevi anlamda çekip çevirmiş evi. Bu arada da beş çocuk büyütmüş. Çok sıkıntılar çekmiş. Hoş hâlâ da çekiyor da neyse.

Özellikle ben doğmadan önceki yıllarda babam çok yormuş annemi çok üzmüş. Sert adammış. Ev ile de pek ilgilenmezmiş. Bazen günlerce eve uğramadığı olurmuş. Nereye gittiği, kimlerle ne işler peşinde koşturduğunu bilmezmiş evdekiler. Ekmeğiniz, aşınız var mı diye sormazmış üstelik. Hoş! "Elimizin bollaştığını görmek nasip olmadı" der annem her zaman. Anlayacağınız babamın eli pek ekmek tutmamış zamanında. Sonra amcamlar toplanıp el atmışlar da zar zor emekli olmuş babam. Yaşı ilerleyince de bir emekli maaşıyla geçinmek zorunda kalmışlar uzun süre. Belki de hazır gelen maaşı bulunca kendisi çalışmak istememiştir bilmiyorum." derken bir elinin işaret parmağıyla kalan parmaklarını sırayla geziyor, diğer eliyle de masanın altında tespih çekiyordu. Anlatacaklarını ve konuşmanın nereye varacağını çok merak etmeme rağmen onu böyle görmek içimdeki gıybet canavarını sevimli bir yavru kediye dönüştürüyordu. O kadar çaresiz ve çökmüş görünüyordu ki araya girme ihtiyacı hissettim."

"Bana bunları anlatmak istediğine emin misin Onur?

Senin için zor olacak belli. İstersen sadece çalışmalarınla ilgili konuşalım ya da havadan sudan konuşalım."

"Anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki kafamda Hocam toparlamakta zorlanıyorum. Aklımda cevaplanmayı bekleyen bir sürü soru var aslında. Ama cevapları bende olmadığı için anlatırken kendim sorup kendim cevaplıyorum işte.

Böyle bir konuşmayı daha önce hiç yapmadığım için yeteri kadar zorlanıyorum zaten bir de cevapsız sorular karşıma çıkınca tümden kafam dağılıyor konuyu toparlayamıyorum. Müsaadenizle anlatmaya dilimin döndüğü kadar devam edeyim."

Biz altı kardeşiz. İki abim üç de ablam var. Küçük ablamla benim aramda yedi yaş var. Abimler en büyük iki kardeş ama küçük ablam dışında hepsinin yaşları birbirine yakındır. Ben doğduğumda iki abim de evliymiş. Ben doğduktan sonra birkaç yıl içinde art arda art arda iki ablam da evlenmiş. Babamın hızlı zamanlarında ben hariç tüm kardeşlerimin çocuklukları baba şefkatinden yoksun başıboş geçmiş. Anacım hangi birine yetişsin...

Babam zaten çok zaman yokmuş. Evde olduğu zamanlarda da özellikle abimlere kötü davranır sudan sebeplerle bağırır çağırır hatta onları dövermiş. Ablamlar da evlilik çağları gelip de yuvadan uçana kadar zaman zaman babamdan nasiplerini almışlar. Annem para kazanmak için lif örüp yaptığı peynir ve tereyağını satmaları için abimleri kasabaya pazara yollarmış. Ama babam bazen eve uğrar o paraları da alır gidermiş. Anam bu konulardan hiç bahsetmezdi ama abimin anlattıkları kadarıyla aktarıyorum size."

"Neden böyle söyledin anlamadım? Abinin söylediklerine pek inanmıyor gibisin.

"Tam olarak öyle değil de Hocam benim durumum onlarınkinden biraz farklı."

"Nasıl yani?"

En küçük kardeş benim. Tekne kazıntısıyım yani. Babam ilk torunuyla birlikte almış beni kucağına. Böyle olunca torunuyla birlikte büyütmüş beni. Evlattan biraz daha tatlı gelmişim bizimkilere anlayacağınız. Zaten babamın amcamların yardımıyla emekli olduğu dönem, benim doğduğum zamanlara denk geliyor. Abilerimde ve ablalarımda yaşayamadığı duyguları babalığın ne demek olduğunu benimle yaşamış. O yüzden ben çok şanslıydım hocam. Kardeşlerime davranış biçimiyle bana davranış biçimi çok farklıymış. Ablamın demesine göre babam beni kucağına alınca melek gibi bir adama dönüşmüş.

Babamla çok zaman geçirirdik. Kısa boylu incecik bir adamdı babam. Ama çok kuvvetliydi. Sevecen bir adamdı. Tok sesliydi. Benimle hep konuşurdu. Elimi hiç bırakmazdı. Sarılıp öperdi beni. Her fırsatta bana öğütler verirdi. Onu bıkmadan, sıkılmadan dinlerdim. Babamla oyunlar oynardık. Banyomu bile babam yaptırırdı. Kasabadan fındık ve leblebi şekeri sipariş eder eliyle bana tek tek yedirirdi. Gözlerimin içine öyle güzel duygularla bakardı ki; baba dedikçe bir baba daha çıkardı ağzımdan.

Okuma yazma bilmediği halde ödevlerime bile yardım etmeye çalışırdı.

Ben anamı çok severim hocam. Ama babama tutkundum, hayrandım... Aramızdaki sevgiyi, baba oğul ilişkisini anlatmaya kelime bulamıyorum.

Bu ancak yaşayanın anlayacağı türden bir sevgi. Ah babam...

Derin bir nefes alarak olan gücünü topladı ve bir çırpıda söyleyiverdi.

"Babamı kaybedeli üç ay oldu hocam."

"Başın sağ olsun."

"Sağ olun Hocam. Eksik olmayın. Babam yaşlıydı ama sağlığı yerindeydi. Ölümü ani oldu. Arkadaşlarıyla köy meydanında otururken yere yığılmış. Eve haberi geldi. Anacım olduğu yere yığılıp kaldı. Derdime mi yanayım anama mı koşayım bilemedim. Büyük abim köyde yaşıyor. Ablamlar kasabada diğer abim de Ankara'da biliyorsunuz zaten. Allah'tan abim o gün köydeymiş de abim koşmuş başına o ilgilenmiş. Oracıkta ölmüş babacığım.

Ablamlara, buradaki abime ve eşe dosta haber edildi. Ev bir anda insanla doldu. Ablamlar geldiler. Anam bir yanda baygın, ablamlar bir yanda ağlıyor. Enişteler bitse de gitsek der gibi bir köşede bekliyor. Abim hepsine tepkili zaten. Küçük ablama herkes küs kimse onunla konuşmuyor, herkes o yokmuş gibi davranıyor. Bir yandan komşu teyzelerle yengem misafirler için koşuşturuyor. Abimin oğlu Zülküf, çocukları oyalıyor. Ben abimle taziye kabul ediyorum. Erkekler bir yanda kadınlar bir yanda çocuklar ortalıkta.

Gelenler gidenler, olanlardan habersiz ortada koşuşturan çocuklar, mutfakta tabak çanak sesleri, taziyeleri kabul eden abimin ağlamaklı duruşu, içeri odada babamın ertesi gün defnedilmeyi bekleyen cansız bedeni, babamın başından ayrılmayan anamın hâlleri, babamın ölüsünü görmek için odaya girip çıkanlar, ağıtlar...

İşin en kötü yanı da hocam eve her girenle birlikte aynı acıyı tekrar tekrar yaşamak oldu. Kapı her açıldığında yeni bir ağıt yeniden yaşanılan taze duygular... O gece kafayı yemediysem daha da yemem herhâlde.

Gece Ankara'dan abimler de geldi. Çocuklarla ortanca ablam büyük abimin evine geçmişlerdi. Küçük ablam komşuların birine gitmiş. Geç saate kadar anamın yanından ay-

rılmayan komşu teyzeler de evlerine gidince. Evde büyük ablam, ablamın ufaklık, anam bir de ben kalmıştım. Abimler gelince yine sil baştan ağıtlar bağırışlar...

Ertesi gün defin işleri ile abimler ilgilendi. Yıkadılar babamı. Son kez görmek isteyip istemediğimi sordular. Dünya bir kez daha başıma yıkıldı. İstemedim Hocam. Eve getirdiklerinde de koydukları odaya girmedim. Dokunmadım. Bakmadım. Onu öyle güçsüz, hareketsiz bir şekilde yatarken görmek istemedim. Bazen görse miydim acaba diyorum ama onu çocukluğumdaki gibi mutlu hayal etmek şuan bana iyi geliyor.

Hayattayken acaba babam şu an ölse ne yaparım diye düşünür kendimi yokluğuna alıştırmaya çalışırdım. Öldüğünü hayal ettiğimde bile çıldıracak gibi olur ağlardım. Babamın salasını dinlediğimde ne hâlde olduğumu siz düşünün. Tarifsiz bir acı yaşadım ve yaşıyorum."

Karşımda o kadar acı çektiğini izlemek gerçekten yüreğimi parçalıyordu.

"Tekrar başın sağ olsun." demenin dışında söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bir yandan da konuşmasını bölmek istemiyordum.

"Mezara koydukları an gözümün önünden gitmiyor bir türlü. Düşünsenize beyaz bir kefen içinde baban var biliyorsun dokunuyorsun ama inanamıyorsun. Sanki yarı sertleşmiş bir et yığınına dokunuyorsun. Dokunuyorsun. O çukura koyarken taşıyorsun. Dokunduğun şeyin içinde babanın olduğunu ve yaşadığın anılar dışında onu bir daha hissedemeyeceğini biliyorsun ama bir yandan da dokunduğunun et yığınından başka bir şey olmadığını bilmenin verdiği acıyla baş etmeye çalışıyorsun. Off babam of.!

Derken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Köy hayatı dışında bir şey görmemiş bu çocuğun, ilk bakışta koca adam gibi görünürken içinde küçücük yaralı bir çocuk taşımasına hem üzülüyor hem de o çocuğu bana gösterdiği için ve hâlâ bir şeyleri yoluna koymak için olan umudumu yeşerttiği için seviniyordum.

"Anlatma artık çocuk. Sen dayansan ben dayanamıyorum..."

"Onur. İlk derste yaşanılanlardan sonra yönetimle ve diğer ders öğretmenleriyle konuştum. Seninle ilgili bilgi almaya çalıştım. O zaman bana aile durumunla ilgili pek bir şey anlatılmadı. Derste anne babalarla ilgili gösterdiğin hassasiyetten dolayı bir sorunun olduğunu anlamıştım. Bugün konuşurken de babanın eve pek uğramadığından ve ilgisizliğinden bahsedince annenle babanın boşandığını düşündüm. Hatta aklımda direkt eşini çocuklarını terk edip gitmiş bir baba figürü belirdi. Ama konuşma ilerledikçe babandan öyle bir aşkla bahsetmeye başladın ki ortada bir ayrılık olmadığını anladığım gibi anlattıkların kendi babamla olan ilişkimi de sorgulamama sebep oldu."

"Büyük şehir gibi değil hocam bizim oralar. Bizim oralarda boşanma diye bir şey yoktur. Babam ben doğduktan sonra anamın dizinin dibinden ayrılmamış tabiri caiz ise. Anamın üzerindeki yüklerini hafifletmiş. Pişmanlıktandır belki bilmiyorum ama benim hatırladığım bir an yoktur ki babam anama kötü baksın. Ama ne fayda ki babamın zamanında anama yaptıkları yüzünden tüm yükü üstüne alan anamın hastalanmasına engel olamadı. Kadıncağız tam yüzü biraz da olsa gülecekken hastalıklarla boğuşmaya başladı. Sanki tüm rahatsızlıklarını yıllarca içine bastırmış da rahata erdiği vakit buldukları ilk fırsatta tüm hastalıklar darıya dadanan tavuklar gibi anamın başına üşüşmüştü. Hepsi art arda ve bir anda ortaya çıktı. İlkokula gidiyordum. O zamanlar kasa-

baya ablamlara gidiyorlar sanıyordum. Kasabadan döndüklerinde ablamdan ve yeğenlerden bahsediyorlardı. Meğer doktora gidip gece de ablamlarda kalıyorlarmış. Başlarda anamın ağrısı yoktu. Evde her zamanki gibi davranıyordu. Yalnız bazen babamla fısır fısır bir şeyler konuştuklarını hatırlıyorum. Demek ki diyorum benden gizlemek için herhâlde böyle davranıyorlarmış. Yalnız ben altıncı sınıftayken yengem arada anama ev işleri için yardıma gelmeye başladı. Küçük ablamın eli pek işe değmediği için yengem işlere el atıyordu.

"Ablanlar evli değil miydi?"

"Küçük ablam bekârdı o zaman hocam. Değişiktir biraz. Kendi hâline yaşardı evin içinde. Etliye sütlüye pek karışmazdı. Kafasına göre yatar. Kahvaltıya oturmaz. Bir bakarsın sabahın köründe kalkmış oturuyor. Bir bakarsın öğlen olmuş hâlâ yatıyor. Köydeki yaşıtlarıyla arkadaşlık etmez. Kendinden büyük ablalarla muhabbet ederdi. Değişik işte.

Ablamla birlikte kalıyorduk ama evdeki varlığı belli olmadan.

Bir zaman sonra da babamla buradaki abimi telefonda konuşurlarken duydum. Meğer anamın ara ara çarpıntısı olurmuş da anam umursamazmış. Son zamanlarda çarpıntıları ve hâlsizlikleri artmış ama yine de belli etmemiş kimseye. En son vücudunda kızarıklar oluşmaya başlayınca babama söylemiş doktora götür diye. Doktora gidince hastalıklar çıkmış işte. Doktor bu hâlde nasıl dayandın demiş hatta anama. Anamın kalp kapakçığında kireçlenme mi ne varmış. Ama sadece o değil tabi bunun yanında tansiyon ve şeker hastasıymış çoktandır ama kendi kendine idare etmiş. Kim bilir bu hâlde yaşamış kaç yıl.

Babam abime:" Ankara'ya geleceğiz. Bir de orada baksınlar. Verdikleri ilaçlar iyi geldi ama arada kalbi tekliyor

güçten düştü iyice. Bize bilet ayarla" diyordu. Sonra gittiler Ankara'ya. Bayağı bir dönmediler.

"Sen ne yaptın?"

"Küçük ablamla birlikte evde kaldık. Arada yemeğe abimlere geçiyorduk. Onun dışında ablamla çekip çevirdik evi."

"Ankara'da ne demişler?"

"Ben o gün hayvanlarla ilgileniyordum. Bahçe kapısı açıldı. Babam çantaları eve bırakmaya gelmiş. Anamı yemek yemesi için yengeme bırakmış. Orada babama sordum anamın neyi olduğunu. Aynı şeyleri onlar da onlar da söylemiş. Kalbi için ameliyat olması gerekiyormuş. Bir sürü tahlil yapmışlar. Günaşırı hastanedelermiş. Şeker ve tansiyon da var demişler. Buradaki doktorun verdiği ilaçlara bir torba dolusu ilaç da onlar eklemiş. Babam bir dosya gösterdi hocam içi tahlil kâğıdı dolu.

"Ameliyat olunca düzeldi mi peki?"

"Anam ameliyat olmadı ki hocam. Doktor gün vermek istemiş ama anam kabul etmemiş. İstememiş ameliyat olmayı. İkna edememişler. Babam da abim de çok uğraşmış. Ne deseler de anam kabul etmemiş. Hâlâ olmadı ameliyat. Artık istese de olamıyor zaten.

"Neden Onur?"

"Anama kalsa hâlâ ameliyat olma niyeti yok hocam. İlerleyen süreçte tedavisi devam ederken doktorlar söylediler. Artık vücut kaldırmaz diye. Kullandığı ilaçlar ağır olduğu için zaman içinde böbreklerde zayıflamış. İyice eridi küçücük kaldı koca kadın. Yıllardır böyle çekiyor işte."

"Sonrasında ne yaptınız?"

"Yengem olmasaydı işimiz zordu hocam. Evi çekti çevirdi sağ olsun. Bu zamana kadar çok gelip gittiler Anka-

ra'ya. Hafif kontroller için de kasabaya... İşleri bölüştük bir şekilde. Hatta ablamın bile eli işe değmeye başladı. Bir şekilde anamı rahat ettirmeye çalıştık.

Hastane ziyaretleri sıklaşınca evin yükü benim üzerime yıkılmaya başladı. Babam anamı doktora her götürdüğünde babamın yapması gereken işleri benim halletmem gerekiyordu. Hâl böyle olunca da ne okul kaldı ne de ders çalışmak. O yüzden okulu uzattım hocam. O yüzden bu sınıfa kadar zar zor okudum. Neyse anamın canı sağ olsun da... Anama feda olsun."

Kendince sıralı sırasız anlatıyordu. Açtığı her başlık aklımda yeni sorular belirmesine sebep oluyordu.

Çok şey anlatıyordu ve anlatırken öyle bir ruh haline bürünüyordu ki içimden masadan kalkıp gitmek geliyordu. Olayları yeniden yaşıyormuş gibi anlatmaya devam ediyordu.

Anlatırken aceleciydi. Bu ruh haline bir daha girmek istemiyordu belliydi. O nedenle aklımda soracak bir sürü sorum olmasına rağmen araya girip kafasını dağıtmak istemedim.

Konuşma ilerledikçe Onur'u daha iyi tanıma fırsatı buluyordum. Annesine merhamet, babasına tutkulu bir sevgi besliyor. Abilerinden ve ablalarından bahsederken bakışları donuklaşıyordu.

"Okulunu etkileyecek kadar ne iş vardı anlamadım? Abin köyde değil miydi? Ablanlar da kasabada size yakınlarmış. Kimse gelmedi mi yardıma? Ankara'ya sürekli gitmiyorlardı değil mi? Sonuçta kasabaya gittiklerinde de muayene tahlil her neyse yaptırıp gelmiyorlar mıydı?"

"Büyük abim çok zaman köyde olmaz hocam. Abim inşaatlarda çalışır. Bizim oralarda kendi arabanız ya da motorunuz yoksa ulaşım sıkıntıdır. Köyden kasabaya insan

taşıyan iki araç vardır. Bu araçlardan biri insanları kasabadan köye bir buçuk saat uzaklıkta olan ana yola getirir. Diğer araç da ana yoldan aldığı insanları köye getiren muhtarın minibüsüdür. O da hurdaya çıkmış külüstür bir minibüstür. Bizim muhtarın oğlu kullanır. Aslında yol düzgün olsa daha kısa sürede köye ulaşılır ama köyümüz dağ köyü olduğu için yollar çok virajlı ve engebelidir. Tabi kış aylarında şartlar daha da zorlaşır. Yollar kapanır bazen köyde mahsur kalırız. Hoş mahsur kalmasak da kimsenin yerinden kıpırdadığı da kıpırdayacağı da yok da...

Hâl böyle olunca da ablamlar gelemiyorlardı. İş başa düştü anlayacağınız.

"Okul nasıl uzadı? Sınıfta mı kaldın?"

"Liseyi bir yıl uzattım hocam. Ama öncesinde ortaokulu bitirince bir yıl kayıt yaptırmadım liseye."

"Ulaşım zor olduğu için mi?"

"O da var tabi ama esas neden o değil. Ortaokulu yeni bitirmiştim. Yaz tatiliydi. Arkadaşlarla su kenarına çimmeye gitmiştik. Çimdik, piknik yaptık. Eve döndüğümde ortalık karışıktı. Anam ağlar babamla abim sinirden kudurmuş. Abim öldüreceğim onları diye bağırıp çağırıyor. Babamın elinde telefon birilerine ablamı soruyor. Amcamlar gelmiş. Amcamın kafası önünde kara kara düşünüyor. Meğerse küçük ablam kocaya kaçmış. Beni odaya gönderdiler. Nasıl davranmam gerektiğini bilemediğim bir durumdu. Ablamdan kurtulduğum için sevinsem mi yoksa ablam için üzülsem mi bilemiyordum. Kafamı kapıya dayayıp içerideki konuşmaları dinlemeye çalıştım.

Meğer kasabadan birine kaçmış. Abim muhtara gideyim dedi vurdu kapıyı çıktı. Bir zaman sonra korna sesi geldi dışarıdan. Abim muhtarın minibüsünü almış gelmiş.

Evdeki erkekler minibüse doluşup gittiler. Artık ablamı buldular mı konuştular mı dövüştüler mi bilmiyorum? Sabah uyandığımda babamla abim eve dönmüşlerdi. Anamın yaşları dinmişti. Yaşlar yerine öfke ve hüzün oturmuştu gözlerine. İşte o geceden sonra hocam ablamın adı bile anılmadı evimizde. Babamın cenazesine kadar da görmedik ablamı. Hoş, büyük ablama gidip geliyormuş gizliden babamın öldüğünü de ondan öğrenmiş."

"Kime kaçmış peki? Yerini yurdunu bilmiyor musun?"

"Tam bilmiyorum Hocam. Adam kimdir ne iş yapar? Ben adamı hiç görmedim. Adının Murat olduğunu biliyorum bir de kasabada yaşadıklarını. Ha bir de yengem anamla konuşurken adamın pek tekin bir tip olmadığını duymuştum."

"Bu olaylar olunca da köyde kaldın yani."

"Hocam aslında babam göndermek istedi liseye ama ablamların evleri müsait değildi. Büyük ablamın evde pek huzuru yok. Ortanca ablamın yeni bebesi olmuş. Hoş bebesi olmasa gidebilecek miydim sanki. Onun kocası çok mu iyi?

"E lise kasabada. Orada kalmadan geliş gidiş çok zor. Sizin anlayacağınız bir sene öyle geçti."

"O bir sene ne yaptın?"

"Valla hocam bir vakit köyde işlere yardım ettim. Birkaç ay abimle birlikte inşaatlara gittim çalışmaya. Aslında kesseler abimle durmam ama zorunluluktan gittim."

"Küçük ablanın durumunu anladım da ablalarına, özellikle büyük abine neden bu kadar öfkelisin?"

"Büyük abim de ablalarım da babamın yüzüne pek bir şey belli etmezlerdi ama bir araya geldiklerinde konu döner dolaşır küçüklüklerine gelir babamla ilgili ileri geri konuşurlardı. Bu durum beni ne kadar rahatsız ediyordu tahmin

edemezseniz. Ablamlara öfkem arkasından bitmek tükenmek bilmeyen bir kinle konuşup durdukları babamdan daha beter adamlarla evlenmiş olmaları. Sanki memlekette adam kalmamış gibi öyle iki dangoz bulmuşlar ki. Adamlarda ne ararsanız var. Sırf kocaları yüzünden bile gelip gidemiyorlardı köye zaten. Arada izin alabilirlerse kocalarından para da ayarlayabildilerse köye anamı görmeye gelirlerdi. Bence asıl neden anamı görmek değildi. Birkaç gün de olsa evlerinden kaçıp nefes almak için geliyorlardı bence.

Büyük abime gelince babam öldükten sonra onunla iyice koptuk. İnsan bırakın babasını başka biri bile olsa ölünün arkasından konuşur mu hocam. Ya da babanız ölse az da olsa üzülmez misiniz? Babam öldü hepimiz perişan haldeyiz. Millet taziyeye gelmiş abim tutmuş küçükken bana böyle yapardı bana şöyle çektirdi anama bunu yaptı diye söyleniyor. Hem de ben yanında otururken. Dayanamadım orda girdik birbirimize. O günden beri konuşmuyorum."

"Öyle deme abindir sonuçta."

"Yok, hocam bitti benim için. Anama dua etsin. Allah'tan anama düşkündür de şimdi köyde anama bakıyor sağ olasıca."

"Küçük abin peki? Onunla aran iyi anladığım kadarıyla".

"Küçük abim mülayimdir. Diğer kardeşlerime benzemez. Geçmişe takılıp kalmaz onlar gibi. İşinde gücündedir. Durumları pekiyi değildir ama evine ekmek götürmek için canla başla çalışır. Elinden her iş gelir. Pazarlarda tezgâh açar. Arabası olmadığı için yükte hafif şeyler bulur. Meşhur iki çantası vardır. Çantalarına doldurur malları. Diğer pazarcılardan aldığı kasaların üzerine dizer. Pazar girişlerinde satar. İki çocuğu var ellerinizden öper. Yengem çalışmaz. Gerçi bizim ailede hiçbir kadın çalışmaz. Hepsi ev hanımıdır."

"Seni gördüğümüz gün o yüzden pazardaydın o zaman."

"Evet, Hocam. Dershane açılmadan birkaç hafta önce geldim Ankara'ya. Birkaç kez pazara çıktım abime yardım için. O gün tesadüfen sizin semtin pazarında tezgâh açmışız işte.

"Hâlâ gidiyor musun pazarda çalışmaya?"

"Arada abimin halletmesi gereken işleri olursa gidiyorum birkaç saatliğine. Dershaneye devamsızlık yaptığımda bilin ki abime yardıma gitmişimdir."

"Herkes memlekette abin nasıl gelmiş Ankara'ya?"

"İş bulamayınca buraya gelmiş Hocam. Oralarda geçinmek zordur."

"Her şeyi anladım da Onur. Annelerin sezgileri kuvvetlidir. Ablalarının o adamlarla evlenmelerine annen nasıl razı gelmiş?"

"Vallahi Hocam büyük ablamı istemeye gelmişler. O zaman amcamlar tanıyormuş aileyi. Sonra babamlar da araştırmış. Durumları iyiymiş. Bizim köye bir saat uzaklıkta bir köy var. O köyün önde gelen ailesiymiş. Babam da durumları iyi kızım rahat eder diye vermiş. Şaşalı bir düğünü olmuş ablamın. Başlarda iyilermiş. Mutluymuş ablam. Ekonomik olarak iyilermiş. Sık sık gelir giderlermiş. Sonra ne olduysa parasız kalmışlar. Enişte değişmiş. Geçimlik zorlaştıkça hıncını ablamdan çıkarmaya başlamış sonra da sapıtmış iyice her işe bulaşmış. Şimdi üç çocukları var ama adamda bir değişme yok. O yüzden pek gelip gitmezler. Gelince de sadece ablam gelirdi zaten çocuklarla. Hatta ben enişteyi cenazeye de gelmez sandıydım. Görünce şaşırdım.

Diğer ablama da görücü geliyor. Bizimkiler yine sorup soruşturuyor. Adamı beğenmiyorlar. Babam ablamı

vermiyor. Meğer ablam adamla gizli gizli görüşürmüş öncesinde. Ablam evlenmek istiyor. Anama babama karşı geliyor. O zaman anam ablama seni veririm ama yarın öbür gün en ufak bir sıkıntın olsa dahi bana gelmeyeceksin diyor. Ablamı gönülsüz evlendiriyorlar. Yani sizin anlayacağınız o da öyle buluyor belasını. Çok sıkıntılar yaşamış. Hâlâ da yaşıyor. Anam yengemden duyduklarını anlatırdı bana bazen ağlayarak.

"Ablanların durumları seni ağırlamaya müsait değilmiş sanırım. Pekiyi kasabada kalacak yerin yoksa liseye nasıl başladın?"

"Yurtta kaldım. Yatılı okudum dört yıl."

"Dört yıl derken?"

"Bir yıl da okurken uzattım hocam. Dersler zor geldi. Anadan babadan ayrı olunca daha da zorlandım. Eve gidemiyordum her hafta. Bazen iki haftada bir gidebiliyordum çoğu zaman ayda bir. Cepte harçlık yok üstte kıyafet. İte kaka bitirdim bir şekilde. Babamın vefatından sonra da tüm düzenimiz değişti."

"Nasıl yani?"

"Babam gidince her şeyimi kaybettim. Hayatımda bu kadar büyük bir yere sahip olduğunu yanımdayken anlayamadım. Aklımdan çıkmıyor hocam. Ne zaman yalnız kalsam babamın ruhuna dua ederken buluyorum kendimi.

Babam hep okumamı büyük adam olmamı isterdi. Profesörüm diye severdi beni. Onun isteğini yerine getirmek için geldim buraya. Abim kaydımı buraya aldırdı. Belki babam gittiği yerden görür ve benimle gurur duyar diye kendimce çabalıyorum işte."

"Pekiyi. Buraya alışabildin mi? Yeni okul, yeni insanlar ki eminim çevrendekilerin birçoğu şu an sana garip

geliyordur. Farklı bir şehir, dershanede çalışmak, çalışmaya çalışmak..."

"Hem de nasıl Hocam. Çok zorlanıyorum. İnsanlar garip geliyor şehir daha da garip. Okul kalabalık. Dershane kalabalık. Her yerde evler var. Her yer de arabalar var. İlk zamanlar araba seslerinden uyuyamıyordum. Nefes alamıyordum Hocam. Buranın insanı alışmış bu havaya. Bizim oraların havası tertemizdir. Siz fark etmiyorsunuz belki ama yavaş yavaş zehirliyor sizi bu şehir. Köpekleri bile farklı bu şehrin. Her şeyi marketlerden alıyorsunuz. Her şey parayla alınıyor. Her yerde sıra bekleniyor. Abim bir gün gelin sizi gezmeye Kızılay'a götüreyim dedi. Gitmez olaydım. Birilerine çarpmadan yürüyeceğim diye canım çıktı."

"Alıştın mı biraz bari?"

"Yok, hocam ne alışması. Alışmayayım da zaten."

"Okula alıştın mı peki?"

"Okula ilk gittiğim gün o kadar garip geldi ki Hocam. Bizim orda köye bir misafir geldiğinde ağırlarız, ilgileniriz, konuşuruz, varsa bir ihtiyacı gideririz elimizden geldiğince. İlk gün sınıfa bir girdim ne yer gösteren oldu ne konuşan oldu. Garip garip baktılar sadece. İlk ders Coğrafya idi. Hoca girdi sınıfa yoklama alırken beni fark etti. Adımı sordu kendi adını söyledi tanıştık."

Derken yandan yandan sırıtıyordu.

"Ne oldu neden sırıtıyorsun?"

"Konuşması çok kibardı Hocam. Ona gülüyorum aklıma geldikçe."

"Sonra ne oldu?"

"Tanışma anına kadar bir sıkıntı yoktu. Ama dersi anlatmaya başlayınca bende hatlar koptu. Hoca anlatıyor ama

ben anlattıklarından hiçbir şey anlamıyorum. Zaten orada bir koptum derslerden iki ay oldu neredeyse hâlâ gidip, oturup dersler bitince da kalkıp tekrar eve geliyorum."

"Dershanede durumlar nasıl?"

"Dershane, arkadaşlık olarak daha iyi geldi. Kendimi iyi hissettirdi. En azından okuldaki gibi dışlanmadım. Ders anlamında soruyorsanız eğer. Derslerimize siz giriyorsunuz. Durumu zaten biliyorsunuz.

Matematik bilmem. Nasıl ders çalışılır bilmem. Derslerde çok sıkılıyorum. Hocalar başka dilde konuşuyor sanki. Ben onları anlamıyorum onlar da beni...

Başarmak istiyorum hocam. Etütlere devam edelim.

Tamam, edelim ama bir şartım var: Ben ne dersem harfiyen yerine getireceksin. Tamamen bana tabi olacaksın. Ne beni ne de yöntemlerimi. Sorgulayacaksın. Yaptığım şeylerin mantıklı açıklamalarının olduğunu ilk etütten sonra anlamışsındır sanırım."

"Anladım Hocam. Tamam."

"Annen şu an şu an nasıl, o neler yapıyor?"

"Anam büyük abimlerle memlekette kalıyor. O da yaşlandı Hocam. Hastalıklarla boğuşmaya devam ediyor. Bir günü ayakta geçiriyor üç günü yatakta. Bu haline de şükür. Başımızda bir o kaldı. O da giderse tespih tanesi gibi dağılırız hepimiz. Büyük abim babamdan çekmiş yalan yok. Sağlığında da ölümünden sonra gıyabında da ters ters konuşup durduğundan anlaşamıyoruz biliyorsunuz. Zor da kalınca görüşüyoruz, o da anamın hatırına. O nedenle annemle ancak telefonda görüşebiliyorum. Şimdiden bu kadar özlediysem nasıl geçecek bu sene? Offf...

"Kendinle yüzleştiğini söylemiştin. Dinginleşmek için bu duruma da bir çözüm getirmişsindir herhâlde."

"Hepsi birden ağır geliyor hocam ama söz halledeceğim."

"Salı tekrar başlıyoruz o hâlde."

Bu konuşma aramızdaki bağları iyice güçlendirecek. Anlattıkları Onur'u daha iyi tanımamı sağladı. Şimdi onun seviyesine yönelik bir çalışma programı hazırlamalıyım.

Üç aşamalı bir program uygulamayı düşünüyorum. Birinci aşama temel oluşturmak. İlk işim bu sene sınavda çıkacak matematik konularını kavrayabilmesi için bilmesi gereken temel konuları anlatmak ve anlatılan konulara Onur'un nasıl çalışması gerektiğini ona göstermek olacak. Eğer kalemi eline alıp gördüğü konuları yazarak çalışmayı ve kitaplardaki ilgili soruları kendi başına çözebilirse bu aşama tamamlanacak. İkinci aşama bu yıl öğrenmesi gereken konuları öğretmek olacak. Bu aşamada da Onur'u cesaretlendirmek için konuların standart soru tiplerini basitten zora doğru göstereceğim. Yine kalem çoğunlukla Onur'un elinde olacak ki bir şeyleri gerçekten yapabildiğini görerek kendine güvensin. Üçüncü aşama ise işlediğimiz konularla ilgili kitaplarda ve deneme sınavlarında yer alan daha karmaşık soruların çözüm yöntemlerini öğretmek üzerine olacak. Bu aşamada artık deneme sınavlarındaki netlerinde de artış görebilmek için üzerinde biraz baskı oluşturacağım. Eğer evde kendi başına yapacağı çalışmaları kontrol altında tutabilirsem yapacağım yönlendirmeleri de harfiyen yerine getirmeye çalışırsa bu işin üstesinden gelecektir.

Ve işte yeniden başlıyoruz...

Salı Günü

Dersler bitti. Birazdan Onur'la ders yapacağız. Beni etüt salonunda bekliyor. Bugün onu fazla zorlamayacağım. Basit çalışmalarla onu derse ısındırmayı düşünüyorum. Bugünkü çalışmanın en önemli hedefi, vereceğim çalışmaları evde kendi başına çalışabilmesi olacak.

"Onur merhaba. Hazır mısın bakalım?"

"Buraya gelene kadar hazırdım."

"Nasıl yani?"

"Hocam çok sesli burası. On hoca aynı anda ders anlatıyor. Burada nasıl ders yapacağız?"

"Bir süre sonra etrafındaki sesleri duymayacaksın merak etme."

"Nasıl olacak o?"

"Derse odaklandıkça sesler seni daha az rahatsız edecek. Bir yerden sonra da duymayacaksın. Evet, hazırlan bakalım."

Düzenli çalışma olmadığı için dikkat aralığı çok dar. Ortalama on beş dakikada bir dersten kopuyor. Başka şeylerden bahsedip dikkatini toparlıyorum. Okuma alışkanlığı yok.

Kitap okumanın insanlara yeni ufuklar açacağı, hayal dünyalarını geliştireceği vb. cümleler kurmayacağım. Sınava hazırlanan bir öğrenci gördüğü her dersten en az iki test

kitabı bitirir. Gününün neredeyse yarısı okul ya da dershanede ders dinleyerek geçer. Kalan zamanının büyük bölümünde de ödev yapar, soru çözer. Bu tempo öğrenciyi yorar. En çok da gözlerini yorar. İşte okuma alışkanlığı olan öğrenci ile olmayan öğrenci arasındaki önemli farklardan birisi budur. Düzenli okuma alışkanlığı, göz kaslarını çalıştırır. Göz kasları daha aktif olan insan, çalışırken daha geç yorulur. Daha uzun süre odaklanabilir. Hızlı okuma tekniğinde de ilk yapılan çalışma göz kaslarını çalıştırmaktır. Ne kadar çok antrenman yaparsanız o kadar rahat koşarsınız. Düzenli antrenman yaptıkça aynı mesafeyi koşarken daha az yorulursunuz.

"İstersen biraz ara verelim."

"Olur Hocam. Yoruldum biraz."

"Bir şeyler öğrendin mi bari?"

"Anlıyorum Hocam. Bu da sevindiriyor beni ama çok da yorucu."

"Önceleri yorulacaksın ama tempoya ve sisteme alıştıkça yorgunluğun azalacak merak etme."

"Biraz da uykusuzum bugün."

"Neden?"

"Benim yeğenle aynı odada kalıyoruz. Dün gece ateşlenmiş biraz ağladı durdu. Yengem geldi gitti başına önce. Baktı olacak gibi değil onu kendi odalarına götürdü. Ama uykumu alamamışım."

"Yeğeninle aynı odada kalırken nasıl çalışıyorsun?"

"Küçük daha hocam dört yaşında. Akşam yatana kadar salonda abimlerin yanında oluyor. O yatacağı zaman ben çalışmayı bırakıyorum. Salonda oturuyorum biraz. Yatıyorum sonra."

"Kaçta yatıyorsun?"

"Değişiyor yatış saatim. Genelde saat ikiyi buluyor. Bazen iki, bazen üç..."

"Çok geç. O saatte yatıp sabah erken okula gidiyorsun. Uykunu alamazsın ki."

"Alıştım hocam sıkıntı olmuyor".

"Sana öyle geliyor. O saate kadar ne yapıyorsun pekiyi?

"Televizyon izliyorum. Telefona bakıyorum."

"Onur bu düzeni değiştireceksin. Bu şekilde verim alamazsın. Bu günden itibaren kendini makine gibi görmeni istiyorum. Sınava kadar tıkır tıkır çalışacak bir makine..."

"Uyku düzeni ve yeme alışkanlıkları çalışma verimini arttırmanın en temel faktörleridir. Besini sağlam almazsan bedenin güçten düşer. Sık sık hastalanırsın. Enerjin düşük olur. Algın azalır. Eğer uyku düzenin yoksa günlük yaşantın içinde yaptığın hiçbir faaliyetten verim alamazsın. Kaldı ki insan bedeninde bir işleyiş düzeni vardır. Biyolojik saat yani. Her gün aynı saatte yatıp aynı saatte kalkmaya alıştırdığında kendini, belli bir zamandan sonra alarm çalmadan kendiliğinden uyanırsın."

"Köyde öyleydi zaten. Her sabah altıda uyanırdım kendiliğimden."

"İşte bende bundan bahsediyorum. Sınava kadar hayatında istikrar ve belli bir düzen olmalı. Düşün bakalım diyelim ki yarın üniversite sınavı var. Akşam yatağa kaçta girersin?"

"En geç on birde."

"Pekiyi uyuyabilir misin on birde yatağa girince."

"Heyecandan döner dururum herhâlde yatağın içinde."

"Sınavdan dolayı heyecan yaşamın dışında gece kaçta uyuduğun belli olmadığından vücudun kendini salıp uykuya

geçemez kolay kolay. Bir de sene boyunca gece birden önce uyumayan bir bünyeyi birden bire saat on birde uyumaya zorlarsan elbette ki uyuyamayacaktır. O nedenle hayatına bir düzen getirmemiz gerekecek. Acilen bir program yapmamız lazım. Bundan sonra en geç on ikide yatıyorsun. Sabah altıda kalkıyorsun. "

"Ben o saatte yatamam. Uyuyamam o saatte."

"Önce zorlanacaksın biraz. Sabırlı olursan alışacaksın bir müddet sonra. Ben askere gidene kadar uykuyu seven bir adamdım. Askere gidince dediler ki sabah beş buçukta kalkacaksınız. Dedim nasıl olacak ben nasıl kalkacağım? Arkadaşlarım da arkadaşlarım da aynı durumda tabi. Ama daha iki hafta geçmeden hepimiz alışmıştık o saatte kalkmaya. Unutma!

İnsanoğlu hamur gibidir. Nasıl yoğurursan o şekli alır."

"Tamam, Hocam deneyeceğim."

"Bak az önce matematik çalışırken dalıp gidiyordun. Ama ilgini çeken konu olunca gözünü kırpmadan dinliyorsun farkında mısın? O nedenle kendine bir hedef koyman ve derslere ilgi göstermen çok önemli. Derslere ilgin arttıkça ve bir şeyleri yapabildiğini gördükçe daha da dikkatli dinlemeye başlayacaksın. Dersin başında sesten şikâyet ediyordun. Şu an rahatsız olmuyorsun değil mi? Şu an bana odaklanıyorsun çünkü. Haydi, derse devam edelim."

Güzel bir başlangıç oldu. Onur ilk ders için fena değil. En azından pes etmedi. Dersi bırakıp gitmedi. Kendini her geçen gün daha da geliştirecek bunu görüyorum.

İlerleyen günlerde program dahlinde etütlere devam ettik. Tabiri caiz ise toplama çıkarma anlatarak başladığımız matematikte tahminimden çok daha yol alıyordu. Nasıl çalışılması gerektiğini yavaş yavaş kavrıyordu. Ağzımdan çıkanları can kulağıyla dinliyor emir telakki ediyordu. Test kitapları dolmaya, çözdüğü testlerin sonuçları da yüzümüzü güldürmeye başlamıştı.

Neredeyse iki aydır çalışıyoruz. Bu süre zarfında diğer derslere olan ilgisi de arttı. Deneme sınavlarına öylesine girip sadece yapabildiği soruyu işaretleyip çıkıyor. O nedenle deneme sınavlarındaki netlerini şimdilik önemsemiyorum. Artık diğer ders öğretmenleri Onurdan şikâyet etmiyorlar. Tüm öğretmen arkadaşlar Onur'daki pozitif gelişimin farkında.

"Kafasına değnek değmiş bu çocuğun." diyerek tebessümle bahsediyorlar Onur'dan.

Ocak ayının sonundayız. Kurumun Ankara geneli deneme sınavı yapıldı. İşte ilk kez kendini gösterdiği sınav bu sınav oldu. Sınava Ankara'dan yedi binin üzerinde katılım olmuştu. Ankara geneli ödüllü bir sınav olduğundan soruları özenle seçilmişti. Buna rağmen Onur, sınıfının ikincisi olmuştu. Şubemizin ise ilk elli öğrencisi içerisine girmişti.

Sınav sonuçlarını ders saatlerinde rehberlik öğretmeni kendisini bizzat tebrik ederek dağıtmış. Sınav sonuçlarının o gün açıklanacağından haberim vardı. Ancak o saatte başka derste olduğumdan Onur'un sonucundan haberim yoktu. Ders bitip de sınıfın kapısını araladığımda Onur karşımda duruyordu. Yanıma bir gelişi vardı ki görmeliydiniz...

Beni kucakladı ve çevirmeye başladı.

"Oğlum yapma yavaş. Rezil ettin beni." deşem de dinletemedim. Çevirdi çevirdi sıkı sıkı sarıldı.

"Hocam sonucumu gördünüz mü Hocam?"

"Dur oğlum kemiklerimi kıracaksın. İndir beni önce. Görmedim sonuçları. Ne yapmışsın?"

"Netler yükseldi Hocam. Sınıfta ikinci olmuşum."

Tebrik ettim onu ve başarılarının devamını diledim. İlk zaferimizi birlikte böyle kutladık.

Onur için bu sınav milat olmuştu. Bir insan başarıyı bir kere tattı mı sonrası ardı ardına gelir zaten. Sonunda Onur da Onur da başarıyı tatmıştı işte.

Bundan sonra girdiği sınavlarda ilk elliden hiç çıkmadı ve sınıfında birinciliği kimseye kaptırmadı. Sonrası bizim için çok daha kolay oldu. Kırılma noktasını aşmıştı bir kere. Dersler çok daha aktif ve keyifli hale gelmişti. Gırgır, şamata, esprili atışmalar derken ders bitiveriyordu. Zaman ilerledikçe Onur'un eksikleri azalıyor netleri ise giderek artıyordu. Artık etüt yapmayı bırakmıştık. Sadece yapamadığı soru olduğu zaman teneffüslerde yanıma gelip soruyordu. Matematikten dört adet kitabı bitirdi sınava kadar. Diğer derslerden de üçer tane kitap bitirdi. Bazen öğle aralarında yanıma geliyordu sohbet için. Bazen de telefonla arıyordu çalışmalarıyla ilgili aklına takılan bir şeyleri danışmak için. Sene başında kimsenin zapt edemediği çocuk, şimdi dersi kaynatmasınlar diye arkadaşlarını susturuyordu. Sene başında arka sırada otururken şimdi en ön sıradan dikkatle izliyordu dersleri.

Bir çiçek açıyor bir yıldız daha parlıyordu...

Zaman su gibi akmış sonunda sınav günü yaklaşmıştı. Sınavdan iki hafta önce sınıflarda öğrencilerime son sınav taktiklerini verdim. Çocukların üzerindeki sınav stresi ile ilgili konuştuk. Her biri elinden geldiğince kendi savaşlarını vermişlerdi. Bu aşamada ciddi bir konuşma yapıp çocukları germek istemediğimden olabildiğince eğlenceli dersler işledim. Sene içerisinde bazı öğrencilerle yaşanan komik diyalogları hatırlayıp bolca gülüştük birlikte. "Kübüsü Hoca" da dahil☺

Sonraki iki hafta her gün sabah deneme sınavı yapıldı çocuklara. Öğretmenler öğleden sonra gelip çocukların yapamadıkları soruları çözüyorlardı. Sadece sorusu olan çocuklar sınavdan sonra dershanede kaldığından öğrencilerimin birçoğunu göremedim o iki hafta. Ama Onur her gün yanıma geliyordu. Sorusu olmasa bile uğruyordu yanıma. Biraz sohbet ediyorduk. Sonra gidiyordu. Sınava üç gün kala yanıma geldi.

"Hocam!"

"Efendim☺"

"Sınav var bu hafta."

"Ee."

"Ne yapacağım?"

"Ne yapacaksın? O kadar deneme sınavına girdin. O kadar emek verdin. Gidip elinden gelenin en iyisi yapacaksın".

"Heyecan var biraz."

Çok normal. Pazar günü sınava girecek olsaydım ben de heyecanlanırdım. Buradaki asıl mesele heyecanını kontrol edebilmek."

"O nasıl olacak?"

"Öncelikle cumartesi akşam yatağa yattığında seninle birlikte ertesi gün sınava girecek her öğrenci seninle aynı durumda olacak. Esas mesele sınav kitapçığının kapağını açtıktan sonraki tutumunun ne olacağı. Eğer sınav kitapçığını açar açmaz bodoslama çözmeye başlarsan sınavın esiri oldun demektir."

"Nasıl yani hocam?"

"Her sınav bir kompozisyondur. Her sınav kendi içinde bir dengeye sahiptir ve o denge girdiğin her sınavda farklılık gösterir. Bazı sınavlarda matematik soruları öne çıkar, bazı sınavlarda Türkçe soruları eleyicidir. Bazı sınavlarda sınavlarda ise eleyici sorular sınavın içine dağılmış haldedir. O nedenle önce hızlıca kitapçığı inceleyip sınavın tarzını tespit emek gerekir. Böylece ona göre taktik geliştirebilirsin. Sınav içerisinde karşılaştığın engellerle baş edebilmek için neyle karşı karşıya olduğunu bilmek sana avantaj sağlayacaktır. Anlık taktikler geliştirmen lazım yani.

Şöyle düşün! Sınav anından önce, sınavda ne gibi sorunlarla karşılaşabileceğine kendini hazırlamış bir öğrenci ile bodoslama önüne gelen soruyu çözmeye çalışan öğrenci bir olur mu hiç? Mesela girdiğin deneme sınavlarının birçoğunda sorular, konuların işleniş sırasına göre dizilir. Ama gerçek sınavda soruların sırası karışık dizilmiştir. Bir öğrenci düşün. Bu çocuğun problemler konusunda eksikleri var. Dolayısıyla deneme sınavlarında problem sorularının olduğu kısma gelene kadar bildiği soruları çözüp kitapçığı kapatır çıkar sınavdan. Ama gerçek sınavda daha kitapçığın

ilk sayfasında üç adet problem sorusuyla karşılaşabilir. En basitinden o öğrenci, sınavda soruların karışık sırada olduğunu ve her sayfada her hangi bir konuyla ilgili soruların olabileceğini düşünmemiş ise sınavda bocalayacaktır.

(2005 Senesinde öğrenciler, sadece birinci aşama konularından tek sınava giriyorlardı.)

Yaptığımız çalışmalarda bu durumlara seni hazırlamaya çalıştım elimden geldiğince. O nedenle için rahat olsun. Yalnız son bir uyarı! Zaman kontrolü yapmayı unutma olur mu? Şimdi git evine dinlen güzelce. Yediğine içtiğine dikkat et. Dışarı çıkma zorunlu bir durum olmadıkça. Sınavdan bir gün önce arayıp kurbanlık koyun gibi başarı dileyeceğimi sanma. Kapat telefonunu dinlenmene bak. Sınav bitince dershaneye gelirsin. Ben dershanede olacağım. Sana şimdiden başarı diliyorum. Hadi bakalım."

"Tamam Hocam. Teşekkür ederim. Pazar sınavdan sonra görüşürüz☺"

Artık emeklerinin karşılığını alma zamanı..."

Sınav Günü

Gece gözüme uyku girmedi. Çocukların sınavı iyi geçer inşallah. Ben bu kadar heyecanlandıysam, çocuklar nasıl heyecanlanmasın. Dün gece yatağa yattığımda tüm öğrencilerim gözümün önünden geçti. Hepsinin o an yatakta uyumaya çalıştıklarını hayal ettim. Sınav anını düşünmekten sabaha kadar uyuyamadım.

Sınav günü öğretmenler, erkenden kurumda hazır bulunur çocukların sınavdan çıkmalarını beklerdi. Sınavdan çıkan öğrencilerle birlikte açıklanan sorulara bakarak hangi dersten kaç net yaptıkları hesaplanmaya çalışılırdı.

Her sene olduğu gibi erken saatte dershanede toplandık. Toplantı salonundaki masaları birleştirerek kahvaltımızı yaptık. Projeksiyonu hazırladık. Televizyonu açıp duvara yansıttık. Bir yandan kahvaltımızı ederken diğer yandan sınavla ilgili yapılan haberleri izleyerek. Sınavdan çıkacak öğrencilerimizi beklemeye başladık.

Sonunda sınav bitmiş okullarda sınava giren öğrencilerimiz kuruma gelmeye başlamıştı. Güzel haberler aldıkça öğrencilerle birlikte seviniyor, sınavı beklediği gibi geçmeyen öğrencileri de teselli etmeye çalışıyorduk.

Bir yandan dershaneye gelen öğrencilerle ilgilenirken diğer yandan gözümü kapıya dikmiş Onur'u bekliyordum. Vakit ilerledikçe merakım artıyor. Onur'u bir an önce gör-

mek istiyordum. İçimden "Hadi be oğlum nerde kaldın?" derken koşar adım içeri girdi deli oğlan.

"Onur geçmiş olsun. Sınav nasıl geçti?"

"Hocam güzel geçti. Çok heyecanlıyım. Sorular ne zaman verilecek televizyonda?"

Yanıma oturdu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

"Yarım saat sonra başlayacak."

"Anlat bakalım sınavda bir sürprizle karşılaştın mı?"

"Hocam, öncelikle size çok teşekkür ederim. Sınavdan önce verdiğiniz taktikler çok işe yaradı. Dediğiniz gibi önce sınavı inceleyerek analiz ettim. Bu sene genel olarak ağır bir sınav hazırlamışlar. Öyle çok zor diyeceğim bir bölüm yoktu. Her bölümün içerisine serpmişler eleyici soruları. Ben de taktiğimi ona göre belirledim. Her bölümün içinde rahat yapabileceğim soruları tespit edip önce o soruları çözdüm hızlıca. Sonra diğer soruları çözmeye çalıştım. Zamanımı iyi kullandım."

"Matematik nasıldı?"

"Uğraştırıcı sorular vardı hocam. Bazı soruları çözebilmek için birden fazla konuyu kullanmam gerekti. Ama çoğu soruyu çözebildiğimi düşünüyorum."

"Tebrik ederim. Reklamlardan sonra soruları açıklayacaklar. Al bakalım şu kağıdı önüne."

Öğretmen arkadaşlarla Onur'un sonuçlarını karşılaştırdık. Beklediğimden daha yüksek netleri vardı. Eğer netleri gerçekten böyle gelirse çok iyi bir puan alacaktı. O gün heyecandan ayrılamadı yanımızdan. Kurumu bizimle birlikte kapattı.

"Ee söyle bakalım sonuçlar açıklana kadar ne yapacaksın?"

"Memlekete gideceğim hocam anamı çok özledim."

"İyi bakalım sana iyi yolculuklar diliyorum. Sonuçlar açılandığında görüşüz. Haber vermeyi unutma."

"Hoşça kalın hocam. Emre'ye de çok selam söyleyin."

Resmi sınav sonuçları üç haftaya açıklanacak, tercih aşamasına sonra geçilecekti. Tabi bizde biraz tatil yapıp senenin yorgunluğunu atacaktık. Onur ile sınavlar açıklanana kadar hiç görüşmedik. Ta ki bir sabah Onur'un telefonuyla uyanana kadar...

"Alo! Onur!"

"Hocam sonuçlar açıklandı. %1'lik dilimdeyim."

"Harika! Tebrik ederim. Çok sevindim. Ankara'da mısın?"

"Ankara'dayım Hocam. Ne zaman müsaitsiniz? Tercihleri ne zaman yaparız?"

"Pazartesi bekliyorum."

"Tamam, Hocam pazartesi görüşmek üzere."

Pazartesi günü sabahın köründe tepeme dikildi. Biraz sohbet ettikten sonra tercihleri yapmaya başladık.

"Hangi şehirleri yazalım?"

"Şehir önemli değil Hocam nerede olsa okurum. Yeter ki psikoloji okuyayım."

Tercihleri bitirip bir kâğıda yazdım. Tercih zamanı geldiğinde ise sisteme giriş yaptık. Listenin tamamını hatırlamam mümkün değil ama ilk tercihinin İstanbul Üniversitesi Psikoloji bölümü olduğunu hatırlıyorum.

Nitekim yerleştirme sonuçları açıklandığında ilk tercihine yerleşti Onur. Sınav sonucunu birlikte kutladık. Hemen ertesi gün annesini görmek için memleketine gitti. İstanbul' a gitmeden önce beni aradı ve yine görüştük. Okul

yıllarında her Ankara'ya gelişinde ve özel günlerde hep aradı. Hem okulunu okudu hem de çalıştı. Buna rağmen okulu yüksek başarı ile bitirdi. Okul bittiğinde diplomasıyla geldi elimi öptü ve bana teşekkür etti. Güzel bir yemekle kutladık mezuniyetini.

Babasını gururlandırmıştı. Amacına ulaşmıştı...

Birkaç ay sonra memleketinden anacığının yanındayken aradı beni. Bunca yılın ardından annesiyle ilk defa konuşma fırsatım oldu.

"Hoca Allah senden razı olsun bebemi kurtardın. Yoksa bu babası ölünce sapıttıydı. Sen buna sahip çıktın. Allah senden razı olsun."

Gururlanmamak, duygulanmamak elde mi? Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ki telefonu Onur aldı.

"Hocam ben askere gidiyorum. Emekleriniz için teşekkür ederim. Hakkınız çok üzerimde. Hakkınızı helal edin. Ellerinizden öperim."

"Helal olsun canım. Bana güvendiğin ve inandığın için ben sana teşekkür ederim. Tüm zorluklar geride kaldı bak. Dualarım seninle."

Onurla son konuşmam bu oldu. Ondan bir daha haber alamadım.

Askerdeyken hiç aramadı. Çok aradım Onur'u ona ulaşmaya çalıştım ama önceleri aradığım kişiye ulaşılamadığını söyleyen operatör sonraları aradığım numaranın artık kullanılmadığını söylemeye başladı. Abisine ulaşmak için Fatih Hoca'yla kayıt dosyasını bile inceledik. Veli numarası olarak Onur'un numarasının yazdığını gördük. Dershaneye kendi numarasını vermesi için abisini ikna etmişti sanırım. Alışkın olduğum bir durumdu bu açıkçası. Çok şeyler pay-

laşırsınız. Kaybolup gidecek iken topluma kazandırırsınız. Sonra unutulursunuz. Belki bir dost meclisinde adınız geçer de anılırsanız kendinizi şanslı saymalısınız.

Telefonuna ulaşamıyordum. Askerden çoktan gelmiş olması gerekiyordu. Ben de çaresizce adını "Vefasızlar" listesine yazmış geçmiştim...

BEŞ YIL SONRA

On yıl dershanelerde çeşitli kademelerde çalıştık. Tecrübeler edindik. Artık kendi işimizin başına geçmenin vakti geldi. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde devralınacak ya da yeni açılacak dershaneler için ortaklık teklifi aldık ama ben tamamen kendime ait bir kurum açmak istiyorum. Kendi geliştirdiğim eğitim sistemini uygulamak istiyorum. Fikirler kafama doluşunca alırım elime kâğıt kalemi not tutarım. Yıllar içinde kâğıtlara karaladığım notlar birikip Serkan'ın fikir defteri haline geldi. Artık tecrübesiz bir eğitimci değilim. Piyasada Yasemin'i ve beni tanıyan çok kurum var. Kendi sorularımızı yazabiliyoruz. Kendimize özgü ders anlatımlarımız var. Rehberlik ve sınıf yönetimi konularında kendimizi geliştirdik. Yöneticilik de yaptık. Serkan'ın fikir defterini açmanın tam zamanı...

Çankaya bölgesini inceliyorum aylardır. Kızılay'a ulaşım kolay değil. Şehrin yüksek bölgeleri olduğu için kış ayları daha sert geçiyor. Durum böyle olunca ulaşım öğrenci ve veli açısından daha da zorlaşıyor. Üstelik iyi eğitim veren birçok devlet okulu olmasına karşın dershane sayısı da öğrenci nüfusuna göre yeterli değil. Veli profili açısından aklımdaki eğitim sistemini daha rahat uygulayabilirim. Şimdilik iki bina arasında seçim yapma aşamasındayım. Bir de isim tercihi var tabi. VİP eğitim uygulamak istediğim için

satın alacağım ismin yayın ve işleyiş olarak benim sistemime uyum sağlaması şart. Tanınmış büyük bir isim olmalı.

Öğrenci sayısının az olduğu, öğrencilerin eğitimlerini ve kişisel gelişimleri ön planda tutan bir sistem uygulamak istiyorum. Öğrencinin kişisel özelliklerini göz önünde bulundurup, her öğrenci özeldir ve eğitim kişiye özgüdür stratejisinden yola çıkarak eğitim vereceğim. Vereceğim eğitimi doğru yayınlarla ve iyi bir kadro ile desteklemeyi başarabilirsem herkes farkımızı görecektir.

Birazdan emlakçıyla buluşacağım. Binaya karar verdim. Mimarım da gelecek. Binayı tutar tutmaz röleve planlarını çıkaracağız. İsim hakkını almak için ön görüşmelerini yaptığım kurumun genel merkezine göndereceğiz planları. Oradan cevap beklerken ben resmi işlemleri başlatacağım. Müdürlük yaptığım dönemde kurum açma işlemlerini öğrendiğim için işin Milli Eğitim ayağı sorun yaratmayacak. Sonraki aşama hızla tadilatı bitirip eşyaları temin etmek. Tabi tadilat bitmeden tabelayı takmak da gerekiyor. Duyurular, ilanlar, reklamlar, kadronun kurulması, yayın anlaşmaları derken yeni kayıt dönemine yetiştiririz dershaneyi. Sonra şaşalı bir açılış yaptığımızda eğitime hazırız demektir.

Açılış Günü

Yolun karşısından dershaneyi izliyorum. Çok yoruldum ama değdi. Tabelayı önceden takma fikri işe yaradı. Daha tadilat bitmeden ön kayıtlar alındı. İşlerin yetişip yetişmeyeceği ve dershanenin iş yapıp yapmayacağı ile ilgili karamsarlığa düştüğüm zamanlarda yaptığım ön kayıt görüşmeleri su serpti içime. Aldığım ön kayıtlar cesaretimi yerine getirdi. Şimdi eğitime hazırız işte. Her şey yeni ve uzaktan şöyle bakınca gerçekten de VİP bir dershane çıkmış ortaya.

Balonlar, müzik, önemli mevkilerde bulunan değer verdiğimiz dostlarımız, ailelerimiz, yeni velilerimiz ve veli adayı olan konuklarımız...

Güzel bir açılış oldu. Yasemin konuklarla ilgileniyor. Ben içeride Yasemin'in yönlendirdiği misafirlere dershanemizin sistemini anlatıp kayıt almaya çalışıyorum. Tahminimizden fazla katılım olduğundan kokteyl için hazırladığımız malzemelere sürekli yenilerini ekliyoruz. Öğretmen arkadaşlar dershanenin logosunu taşıyan beyaz önlükleriyle misafirlerin arasında bulunuyorlar. Daha düne kadar boş olan binanın şimdi insanlarla dolup taştığını görmek kendimi harika hissettiriyor. Yasemin'le mesaj trafiği içerisindeyiz. Görüşme için bekleyen varsa yaptığım görüşmeyi kısa tutmam konusunda sıkıştırıyor beni. Haklı da

çenem açıldı mı bir kere durdurmak zor oluyor. Hava kararmaya başlamasına rağmen yoldan geçerken dershanenin açıldığını gören insanlar da geliyor. Yoruldum gerçekten ama tatlı yorgunluk bu. Hele de kayıt aldıkça yorgunluk kalmıyor insanda.

Sonunda görüşmeler bitti. Herkesi uğurladık. Yasemin ve ben kaldık sadece. Kendimi öyle kasmışım ki Yasemin elinde iki fincan kahveyle içeri girip herkes gitti dediğinde rahatladım biraz.

"Hadi geçmiş olsun patron!"

"Çok güzel bir gündü Yasemin. Kaç aydır kahrımı çekiyorsun. Çok emek verdin sen de. Teşekkür ederim."

"Dur bakalım patron. Kahvenden bir yudum al bakalım. Biraz sonra teşekkür edersin."

"Anlayamadım."

"Baba oluyorsun patron! Test yaptım sonuç pozitif. Yarına randevu aldım doktordan."

"Sen ciddi misin? Gel buraya."

"Şimdi teşekkür edebilirsin☺"

"Ben uyuyamam ki bu gece."

"Sen baba olacağını duyunca Emre'yi unuttun herhâlde patron."

"Gerçekten bir an aklımdan çıktı biliyor musun?"

"Daha çocuğu annemlerden alacağız. Yorulmuşum bu gün, kahveleri içelim Emre'yi alıp eve gidelim. Sen koltukta oturdun tabi. Ben gün boyu ayaktaydım. Ayaklarımı hissetmiyorum."

"Tamam canım."

İşte böyle açtık dershanemizi.

Eğitim başlayıp öğrenciler koridorlarda gezinmeye başlayınca, gerçekten yaşayan bir dershane haline geldi kurumumuz. Şu sıralar en çok haz aldığım şey, kahvemi elime alıp dersler işlenirken koridorda turlamak. Bir de kayıt almak tabi ki☺

Tabiri caiz ise kurumumuzu tırnaklarımızla kazıyarak sağlam temeller üzerine inşa ediyoruz. İsmimiz semtte duyulmaya başladı. Sokakta yürürken selamlaştığımız insanların sayısı giderek artıyor. Semt esnafı dükkânlarına girdiğimde bana adımla hitap ediyor artık.

İki ay öncesine kadar veliler bizi sorgularken şimdi biz sınıfların yapısına uygun olmadığını düşündüğümüz öğrencilerin kayıtlarını geri çeviriyoruz. Öğrenci sayısında artış olunca bazı dersler için ek öğretmen alımı yapıyoruz. Kontenjanımızı doldurmak üzereyiz. Öğrencilerimizin akademik başarısı yükseliyor. Önceleri kaygılarını ve isteklerini dile getirmek için gelen velilerimiz, şimdilerde teşekkürlerini iletmeye ve bizimle sohbet etmeye geliyor. Eğitim sistemimiz sonuçlarını veriyor. Ama bunu sadece sistemin getirisi olarak algılamak büyük hata olur. Öğretmen arkadaşlarımız eğitime başladığımız ilk günden ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlar kurum ve öğrenciler için. Bu başarı herkesten çok öğretmenlerin başarısı. Öğretmenlerimize bir kutlama ve teşekkür yemeği vermeyi düşünüyorum. Semtte

herkesin kalitesini bildiğim lüks bir restoran var. Oradan rezervasyon yaptıracağım. Aslında yoğun bir eğitim gününün ardından her öğretmen bir an önce evine ulaşmak ve dinlenmeye geçmek ister biliyorum. Ama dershanede kolay geçen bir gün olmaz. O nedenle olabildiğince herkese uygun olacak bir gün için iş çıkışına ayarlama yapacağım.

Yasemin'in bulantıları başladı. Durumu daha da ağırlaşmadan yemeği düzenlersek onun için de iyi olacak.

"Yasemin, öğretmenlere teşekkür mahiyetinde bir yemek mi düzenlesek diyorum. ?"

"İyi düşünmüşsün Serkan. Herkes için moral olur."

"Şu meşhur restoran var ya oraya rezervasyon yaptıracağım."

"Nasıl olacak peki iş çıkışı? Herkesin aklı evinde kalır."

"Herkes ailesini de getirir".

"Fazla açılmasak mı?"

"Ben hesapladım sen merak etme."

"Tamam, o zaman sen öyle diyorsan. Ne zaman yapacağız peki?"

"Haftaya Salı gününe ayarlayacağım. Dersleri biraz erken bitiririz. Herkes ailesini alır gelir. Hem aradaki boşlukta kısa bir toplantı yaparız o iş de aradan çıkmış olur."

"Bir taşla iki kuş diyorsun. İyi fikir olmuş. İnsanları toplantı için akşamın bir vaktine kadar tutmamış oluruz."

"Sen nasılsın bu arada? Bulantıların hafifledi mi?"

"Yok ya ne hafiflemesi, giderek artıyor. Koku hassasiyeti başlıyor sanırım. Normalde fark etmeyeceğim kokuları almaya başladım bu gün."

"Aslında ara tatilde başka bir etkinlik düşünüyordum ama seni de düşünerek yemekte karar kıldım. Eğer kendini kötü hissedeceksen gelme istersen."

"Gelirim. Eğer kötü olursam eve geçerim sıkıntı yok. Bana da değişiklik olur. Hayatımız dershane oldu. Evle dershane dışında bir yer görürüm bana da iyi gelir."

"Tamam, o zaman. Rezervasyonu yaptırayım. Yarın duyururuz arkadaşlara da".

"Yasemin!"

"Efendim."

"Bu gün öğlen pide yemeğe gittim."

"Pide deme ne olur midem bulanıyor."

"Unuttum pardon. Neyse yemeğe çıktım öğlen. Orada bir çocuk vardı. Anneannesiyle gelmişler. Sipariş vermişler benden önce. Ama nasıl acıkmış ileri geri volta atıyor dükkânın içinde. Söyleniyor bir taraftan da."

"Ee!"

"Artık dayanamadı. Ustaya bağırdı nerde benim yemeğim acıktım ben daha ne kadar bekleyeceğim diye. Ama nasıl tatlı görmen lazım. Aksilik bu ya benim yemeğim de onlarınkinden önce gelmesin mi? Garsonun elinde tabağı görünce kendi yemeği sandı. Garsonun yanında yürüyor masaya doğru. Millet işi gücü bıraktı çocuğu izliyor. Garson birden tabağı benim masaya bırakınca yüzündeki hayal kırıklığını görmeliydin. Arkasına döndü oflaya puflaya gitti masalarına oturdu".

"Eeee!"

"Dayanamadım, yanıma çağırdım. Benim yemeğin ucundan koparıp uzattım. Anneannesi kafasıyla izin verince aldı elimden bir yiyişi vardı ki? Adını sordum. Adı Mertmiş."

"Bu konu nereye varıyor Serkan?"

"Demem o ki. Bebeğin adını Mert mi koysak diyorum."

"Olur, koca bebek olur."

"Hihi."

Salı Günü

Bu gün kutlama günü. İşe başlarken hayalini kuruyordum. Şimdi başardıklarımızı kutlamaya gidiyorum. Herkesi gönderdim ben de dershaneyi kapatıp gidiyorum yanlarına.

Restorana girerken tek kaygım bir velimiz ile karşılaşmak. Semtin gözde restoranlarından biri olduğu için bir velimizin şu anda restoranda olma ihtimali yüksek. Herkes eğlenmeye gelmişken durum veli öğretmen görüşmesine dönmez diye umuyorum.

"Anne, babam geldi."

"Merhabalar arkadaşlar! Afiyetler olsun".

"Hocam hoş geldiniz".

"Arkadaşlar başlasaydınız siz."

"Çocuklar, yemeklerini yediler. Sizi beklemek istedik. Kısa bir konuşma istiyoruz sizden Serkan Hocam."

"Peki öyleyse. Öncelikle bu akşam vakit buraya gelen siz değerli öğretmenlerimize ve ailelerinize teşekkürü borç bilirim. Bildiğiniz üzere..."

Diye konuşmaya devam edecek iken birisi sıkıca kolumdan tuttu. Duraksadım bir an.

Bu adam da nereden çıktı. Kesin bir veli ile pişti olduk. Of burası eğitim konuşulacak yer değil ki..." vb. düşüncelerle arkama dönerken de kolumu tutam kişinin restoranda denk geldiğimiz bir velimiz olduğu düşüncesiyle yüzüme

sevimli ve enerjik bir tebessüm takındım. Ancak gördüğüm manzara tüm hazırlıklarımı boşa çıkardı. Çünkü arkamda duran kişi Onur idi.

"Hocam!" diye atıldı. Ellerime yapıştı. Sıkı sıkıya defalarca sarıldık. Daha "Sen nerelerdesin?" diyemeden masada oturan hanım efendiyi işaret ederek.

"Hocam eşimle çocuğum da buradalar. Siz ayakta konuşurken eşimin dikkatini çekmişsiniz. Tam bana şuraya bak iş toplantısı herhâlde diyerek masanızı gösterdiğinde, sizi ayakta konuşma yaparken gördüm. Şok oldum."

O sırada eşine işaret ederek çağırdı. Kızcağız ne olduğunu anlamadı tabi ama Onur çağırınca bebek arabasından bebeğini alıp yanımıza geldi.

"Hocam eşim Kübra. Bu Bey Serkan Hoca Kübra.

"Memnun oldum Kübra."

"Ben de Ben de memnun oldum efendim. Onur sizden çok bahseder. Sonunda sizinle tanışma fırsatım oldu. Size ulaşamadı. İzinizi çok sürdü ama bulamadı. Burada karşılaşmak bize de çok sürpriz oldu."

Şaşırmıştım. Görüşmeyeli neredeyse beş yıl olmuştu. Onur evlenmişti. Çocuğu olmuştu.

"Çok şaşkınım çocuklar. Anlatın bakalım nerede yaşıyorsunuz? Neler yapıyorsunuz? Çocuğunuz olmuş. Hayırlı olsun. Ama önce sen cevap ver bakayım Onur. Neredesin oğlum sen? Hadi askerdeyken telefonun yanında değildi. Benim numaram sende vardı. Hadi arayamadın insan bir mektup yazar vefasız. Askerlik süren bitince o kadar aradım seni. Numaranı değiştirmişsin. Senden haber alamayınca şehit olduğunu bile düşündüm. Listeleri takip ettim. İsmini göremeyince yaşadığını anladım. Neden aramadın be oğlum. Çok üzdün beni çok..."

Tanıştırayım. Eşim Yasemin. Masadakiler dershaneden öğretmen arkadaşlarım ve aileleri.

"Arkadaşlar Onur eski bir öğrencimdir. İrtibatımız kopmuştu birkaç senedir. Tesadüfün böylesi. Burada karşılaştık işte. Ama önce sorularıma cevap ver bakalım. Neler oldu?"

"Ne deseniz haklısınız hocam. Nereden başlayayım bilemiyorum.

Askere gitmeden önce daha rahat ulaşırım diye telefonumu anneme bıraktım. Yola çıktım birliğe teslim oldum. İlk iki gün telefona izin vermediler. Üçüncü gün arama izni verdiler. Anneme ulaşma heyecanıyla kendi cep numaramı çevirdim. Telefonu abim açtı ve annemi hastaneye kaldırdıklarını aniden rahatsızlandığını söyledi. İki gün yoğun bakımda yatmış. Üçüncü günü yoğun bakımda vefat etmiş Hocam. Abimler birliği aramışlar bana haber vermek için ama bana ulaşamamışlar. Onlar da komutanlarımdan birine durumu izah etmişler. Askerliğimin daha dördüncü günüydü Hocam. Özel izinle memlekete varıp anacığımı toprağa verdim. Asker ocağından dönmemi bekleyemedi anacım."

"Başın sağ olsun".

"Teşekkürler Hocam. Anamın haberini alınca gözüm hiçbir şey görmedi. Ne telefon ne para pul. Kaçar gibi döndüm birliğe. Askerlik öyle böyle bittiğinde memlekete uğramadım bile. Doğru İstanbul' a..."

Bir sene hem tatlıcıda çalıştım hem memuriyet için sınavlara hazırlandım. Tatlıcıda çalıştığım bir gün tesadüfen Kübra ile tanıştım. Tatlı almaya gelmişti.

Sizi daha önce gördüm sanırım" dediğinde ben çoktan gözlerinin içinde kaybolmuştum."

Meğerse aynı dönemde üniversitenin farklı bölümlerinden mezun olmuşuz. Biraz sohbet ettik sonra birkaç kez buluştuk. Sonrası malum...

O senenin sonuna doğru girdiğimiz KPSS'nin sonuçları açıklandığında ikimiz de farklı illeri kazanmıştık. Farklı yerlere atandık ama bu durum bize engel olmadı. Evlendik. Biraz ayrı kaldık ama sonunda Ankara'da buluştuk.

Size ulaşmak istedim ama numaranız telefonumdaydı. Teknoloji sevmezsiniz bilirim. Öyle olunca da izinizi hiçbir yerde bulamadım. Kısmet işte. Kader bizi burada karşılaştırdı.

Benim de sizi bir daha görme umudum yoktu hocam. Ama ne sizi ne de benim için yaptıklarınızı unuttum. Sizi her fırsatta andım. Her fırsatta herkese anlattım sizi. İşte bu da bu da bizim oğlumuz. Bakmayın anasının kucağında mışıl mışıl uyuduğuna. Durduğu yerde durmaz afacan.

"Çok tatlı uyuyor. Kübra kusura bakma aynı babasına benziyor."

Ben konuşurken Onur, bebeği annesinin kucağından alıp bembeyaz yüzünü bana doğru uzattı. Dayanamadım. Kucağıma aldım. Burnumu koynuna yaklaştırıp onu hafifçe kokladım.

"Hadi yerine yatırın çocuğu. Uyanmasın."

"Uyansın. Sizi görsün.

Serkan. Oğlum. Bak Serkan dede geldi."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. İçimde denizler çağlıyordu. Ellerimin titrediğini hatırlıyorum. Birkaç yudum su içerek kendimi ancak toparlayabildim. Koca herif masaya dayanmış sessizce içime ağlıyordum. Kendime gelmeye çalışırken Onur yanımda dikiliyor ve bana sarılıyordu.

"Babamın benim için değerini biliyorsunuz Hocam. Ama ben çocuğumun sizin adınızla yaşamasını istedim. Sizi tekrar bulduğuma çok sevindim."

Derken bir eli omuzumda diğer eli ise ağlamakta olan eşinin yanağındaydı. Ben ise masadakilerin şaşkın ve hüzünlü bakışları arasında Yasemin'e sarılıyordum.

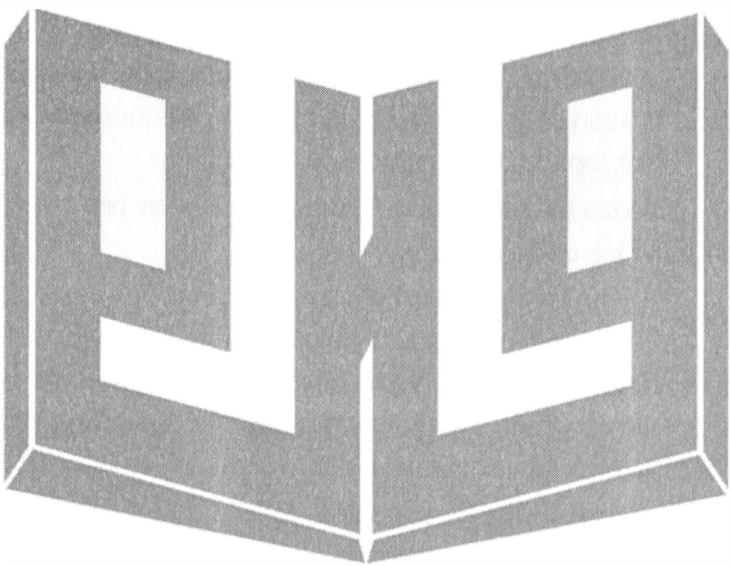
"Seninle guru duyuyorum asi çocuk..."

Birden kopan alkış sesleriyle irkildim. Masaya dönüp baktığımda öğretmenler gözleri dolmuş bir şekilde alkış tutuyorlardı. Tebrikler Hocam diye nara atan erkek hocalara takılıp kalmışım. Gözlerim kararda biran. Yasemin'in koluma girdiğini hatırlıyorum. Masaya oturttu beni. Biraz su içtim. O sırada Onurları da bizim masaya oturtmuşlar. Kendimi biraz toparlayınca masadakilere döndüm.

"Neden alkışladığınızı anlamadım. Neden beni tebrik ettiğinizi hiç anlamadım."

"Serkan Hocam alkış konuşmanız içindi. Bundan daha iyi bir konuşma olamazdı. Şahit olduğumuz duygu dolu anlar bizim için birçok şeyin göstergesiydi. Sizi daha iyi tanımamızı sağladı. Tebrik kısmına gelirsek sizi tebrik ettik çünkü az önce bir torununuz oldu☺ Hayırlı olsun hocam☺"

O akşam yedik, içtik, güldük, ağladık. Ve o akşamdan sonra o masada olan kimseyle bağımızı koparmadık, dostlarımızı asla bırakmadık.

#Vefa

Ya babasına verdiği sözü tutacaktı ya da en baştan çabalamayı bırakıp pes edecekti. Onur, pes etmeyi seçti. Serkan'la karşılaşana kadar amaçsız ve umutsuz sürdürdü hayatını. Rüzgârda oradan oraya savrulan polenler gibi kendisini hayatının akışına bıraktı.

Onur, inatçı asi bir genç iken Serkan ise idealist kararlı bir öğretmen olarak karşımıza çıkıyor bu hikâyede. Karakterleri zıt iki insanın yollarının bir dershanede kesişmesi sonucu, Onur'un ortaya çıkan hüzünlü hayatına ve Serkan ile birlikte yol alırken gösterdiği gelişime şahit olacağınız mizahi bir başarı öyküsü.

Genç bir yüreğin dağ köyünden Ankara'ya taşınan mücadelesi...

#SerkanÜnver

@matematikcininbiri

www.vaveylayayincilik.com.tr
@vaveylayayincilik
@vaveylayayincilik
@vaveylayayinevi

ISBN 978-625-7946-52-0

9 786257 946520

₺41

vaveyla